

Gerici atmosferi bir parça olsun dağıtmak isteyen her siyasal özne, dikkatini devrimci sınıf hareketinin ihtiyaçlarına yoğunlaştırmak durumundadır. Gerici-faşist ablukadan, emperyalist politikaların yarattığı çok yönlü yıkımdan başkaca bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

Düzenin açmazları derinleşiyor

Sermaye düzeni açısından çok yönlü sorunların yarattığı belirsizliklerle dolu bir yıl geride kaldı. İç dinamiklerle beraber bölgesel ve uluslararası gelişmelere bağlı olarak derinleşen iktisadi-sosyal kriz, bugün geri plana düşmüş gibi görünse de kararsız bir dengede

ifadesini bulan rejim krizini yaratan sorunların aşılammaması, Kürt sorununun toplumun gündemine oturması, Suriye savaşı ve dış politika alanında yaşanan iflaslar vb. gelişmeler, 2015 yılında yeni boyutlar kazanarak sermaye düzenini bunaltan etkenlere dönüşmüştür. »s.3

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 01
8 Ocak 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

TKİP V. Kongresi toplandı!

DEVRİMCİ BİR SINIF HAREKETİ İÇİN İLERİ!

5

Kürdistan'da imha savaşına karşı direniş sürüyor

Sermaye devleti 2015'in son gününde olduğu gibi 2016'nın ilk günlerinde de Kürdistan'daki kirli savaşı ve katliamlarını sürdürdü.

9

Ocak zamları gündemde: Tek çıkar yol mücadele!

Asgari ücrete % 30'luk zam yapılması birçok işyerinde Ocak zamlarına aynı oranda zam olup olmayacağı tartışmalarını da beraberinde getirdi.

19

Emperyalizmin kirli silahı: Mezhep savaşları

Emperyalist müdahale ve savaşların ana sahnesi Ortadoğu'da bugün etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmalar da boy gösteriyor.

İstikrar arayışına yeni model: Başkanlık

s.3

Düzenin AKP'si AKP'nin düzeni

s.6

Rejimin savaş kundakçısı

s.18

Düzenin açmazları derinleşiyor

Sermaye düzeni açısından çok yönlü sorunların yarattığı belirsizliklerle dolu bir yıl geride kaldı. İç dinamiklerle beraber bölgesel ve uluslararası gelişmelere bağlı olarak derinleşen iktisadi-sosyal kriz, bugün geri plana düşmüş gibi görünse de kararsız bir dengede ifadesini bulan rejim krizini yaratan sorunların aşılammaması, Kürt sorununun bütün ağırlığıyla toplumun gündemine oturması, Suriye savaşı ve dış politika alanında yaşanan iflaslar vb. gelişmeler, 2015 yılında yeni boyutlar kazanarak sermaye düzenini bunaltan etkenlere dönüşmüştür.

Sermaye düzeni açısından çok yönlü sorunların yarattığı belirsizliklerle dolu bir yıl geride kaldı. İç dinamiklerle beraber bölgesel ve uluslararası gelişmelere bağlı olarak derinleşen iktisadi-sosyal kriz, bugün geri plana düşmüş gibi görünse de kararsız bir dengede ifadesini bulan rejim krizini yaratan sorunların aşılammaması, Kürt sorununun bütün ağırlığıyla toplumun gündemine oturması, Suriye savaşı ve dış politika alanında yaşanan iflaslar vb. gelişmeler, 2015 yılında yeni boyutlar kazanarak sermaye düzenini bunaltan etkenlere dönüşmüştür.

Bugün tüm bu sorun alanları her an ciddi kırılmalara, alt-üst oluşlara yol açabileceği için, sermaye düzenini fazlasıyla açmazla yüz yüze bırakmaktadır. Bununla birlikte, tüm bu sorun alanlarına rağmen, sınıf merkezli bir toplumsal mücadelenin gelişmemesi düzeni fazlasıyla rahatlatmaktadır. Zira sermaye düzeni, kendisini hedef alan sosyal mücadele dinamikleri gelişmediği sürece yaşadığı çok yönlü krizleri yönetebilme becerisini ortaya koyabilmekte, çeşitli mekanizmalarla bir süreliğine de olsa ciddi bir çöküşü erteleyebilmektedir.

Tam da bu gerçeğin bilinci ile hareket eden düzen güçleri, içerisinden geçmekte olduğumuz dönemde iki yönlü bir politikayı devreye sokmuş bulunmaktadır. İlki, toplumun üzerine bir ağırlık olarak çöken bu sorun alanları karşısında gelişebilecek mücadeleyi önden dizginlemeyi, buna öncülük edebilecek güçleri etkisiz ve hareketsiz kılmayı hedefleyen faşist baskı ve terör politikalarıdır.

Halihazırda yaşanan kirli savaş uygulamaları, ilerici-devrimci güçleri hedef alan polis operasyonları, kitle eylemlerine yönelik azgın saldırılar bu politikanın en dolaysız görünümüleri olarak karşımıza çıkmaktadır.

İkinci olarak, ağır iktisadi-sosyal sorunlarla boğuşan işçi ve emekçileri maniple etmeye yönelik sosyal demagojiye dayalı politikalar gündeme getirilmektedir.

Öyle ki, tam bir göz boyama ve aldatmacaya dayalı manevralarla -asgari ücretin 1300 TL yapılması örneğinde olduğu gibi- çok daha kapsamlı yıkım saldırıları perdelenmeye çalışılmaktadır.

Sermaye düzeni bu hamlelerle, gelişebilecek sosyal mücadeleleri dizgin-

lemeyi, bunu başaramadığı yerde ise kontrol altında tutmayı hedefliyor. Zira geçtiğimiz süreçte yaşanan gelişmeler -metal fırtınasında olduğu gibi-, sınıf ve emekçi kitlelerde biriken hoşnutsuzluğun yer yer fiili eylemler biçiminde dış vurabileceğini ve bu çıkışların hızla yayılabileceğini tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

Düzenin içerisinde debelendiği çok yönlü krizi derinleştirmenin ve olası bir çöküşü ertelemek için başvurduğu manevraları boşa çıkarmanın yolu ise, işçi sınıfının merkezinde olduğu bir toplumsal mücadeleyi geliştirebilmekten geçiyor.

Tam da bu nedenle, bugün düzenin saldırılarını boşa çıkararak ciddi kazanımlar elde etmek ve toplumsal yaşamı boğan gerici atmosferi bir parça olsun dağıtmak isteyen her siyasal özne, dikkatini bu alana yoğunlaştırmak durumundadır. Zira ağır sömürü koşullarından, gerici-faşist ablukadan, emperyalist politikaların yarattığı çok yönlü yıkımdan başkaca bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

Günün çağırısı açıktır: "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!"

İstikrar arayışına yeni model: “Başkanlık”

Tayyip Erdoğan başkanlık sistemi ile ilgili dikkat çekici açıklamalar yaparak konuyu gündemde tutmayı başarıyor. Son olarak Hitler Almanya'sını örnek gösteren Erdoğan, başkanlık sistemi tartışmalarını güncellemiş oldu. Siyasi gündem başkanlık sistemi tartışmalarıyla meşgulken, Kürt halkı devlet terörünün en koyusuna maruz kalmaya devam ediyor, zamların ardı arkası kesilmiyor, polis devleti uygulamaları tırmanıyor.

Bilindiği gibi uzun bir süredir başkanlık sistemi/modeli gündeme getiriliyor. Yürütülen tartışmalarda mevcut parlamenter sistemin kuvvetler ayrılığı uygulamasının, “hızlı ve kolay” karar almaya engel olduğu ifade ediliyor. Daha 2011 yılında AKP'li Burhan Kuzu tarafından hazırlanan Başkanlık Sistemi adlı kitapta, “Türkiye'nin iktisadi ve siyasi ortamının koalisyon hükümetleriyle kesintiye uğradığı ve AKP hükümeti dönemindeki istikrarın sonraki dönemlerde de başlıca amaç haline gelebilmesi için başkanlık sisteminin gerekli olduğu” belirtiliyordu. Bu yanıyla, gücün tek elde toplanması anlamında başkanlık sistemi, Erdoğan'ın kişisel özlemi olmasının ötesinde, özellikle onun da mensubu olduğu sermaye sınıfının bir kesiminin ihtiyaçlarına yanıt verecektir. Hele de içinden geçilen çok yönlü kriz koşullarında...

Burada unutulmaması gereken şudur. İster parlamenter ister başkanlık modeli olsun, sermaye sınıfının egemenliği altında işçi ve emekçiler için öz itibarıyla çok değişen bir şey olmamaktadır. Şimdiye dek sermaye sınıfının temsilcileri işlerini parlamenter demokrasi kılıfıyla gördüler.

Mevcut rejimin biçimi üzerine estirilen tartışmaların işçi ve emekçiler için özel bir anlamı yoktur. Hangi model altında olursa olsun, haktan, hukuktan, adaletten, demokrasiden bahsedilirse bahsedilsin, mevcut kapitalist düzen gerçeğinde bunlar hiçbir zaman karşılıklarını bulmayacaktır.

Kimi zaman buna da gerek duymadan askeri cunta ile bozulan işlerini rayına koydular.

Sermaye sınıfının ihtiyaçlarına göre şekillenmiş burjuva demokrasilerinde haklar ve özgürlükler istenildiğinde çok rahat rafa kaldırılabilmekte, düzenin yasaları ve kurumları hiçe sayılmaktadır. Bugün ülkenin dört bir yanında tırmanan devlet terörü ve baskı uygulamaları, Kürdistan'da sergilenen insanlık dışı vahşet, nasıl bir ülkede/nasıl bir düzende yaşa-

dığımızın resmidir. Bu baskı ortamında sadece hak ve özgürlükleri engellemiyorlar, dayatılan zamların, sosyal yıkım programlarının sorunsuzca uygulanmasını da sağlıyorlar. Ve böylesi bir ortamda siyasal gericiğin her rengi hızla topluma yayılıyor, böylelikle ülkeyi yönetmek daha da kolaylaşıyor.

Bu nedenle, mevcut rejimin biçimi üzerine estirilen tartışmaların işçi ve emekçiler için özel bir anlamı yoktur. Hangi model altında olursa olsun, hak-

tan, hukuktan, adaletten, demokrasiden bahsedilirse bahsedilsin, mevcut kapitalist düzen gerçeğinde bunlar hiçbir zaman karşılıklarını bulmayacaktır. Bizim gündemimiz, sermayenin sınıf egemenliğini toplumsal bir devrimle yıkıp, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti kurmak için örgütlenmektir. Bir avuç asalak azınlık için değil, büyük bir çoğunluğu oluşturan işçiler, emekçiler ve ezilen halklar için demokrasi, adalet ve gerçek eşitlik isteniyorsa, bunun başka bir yolu yoktur.

“ Bizim İsrail'e ihtiyacımız var!”

Filistin davasını her fırsatta istismar eden AKP gericiği, bir yandan da İsrail'le askeri ve ticari ilişkileri sürdürmekte kararlı. Bizzat ebedi şefi ağzından ifade edilenler, AKP'nin Filistin sorunu karşısındaki riyakarlığını ortaya koyuyor.

Suudi Arabistan Kralı'nın daveti üzerine gittiği ülkeden dönerken uçakta gazetecilerin sorularını yanıtlayan Tayyip Erdoğan, son günlerde gündeme gelen “Türkiye-İsrail ilişkilerinde normalleşme” konusuna ilişkin açıklamalarda bulundu. İsrail'in Türkiye'ye muhtaç olduğunu,

Türkiye'nin İsrail'e ihtiyacı olduğunu söyleyen Erdoğan, Filistinlileri gözetmek zoruunda olduklarını söyleyerek de riyakarlığını sürdürdü.

Erdoğan gazetecilerin “Gazze ile ilgili adım atılmadan İsrail'le anlaşma mümkün mü?” sorusuna şu yanıtı verdi:

“Şartlarımız belli; özür, tazminat ve ambargonun kaldırılması. Ambargo noktasında, ‘Türkiye üzerinden mallar, in-

şaat malzemeleri girebilir’ dediler. Yazılı metni göreceğiz ki iş sağa sola sapmasın. Önem verdiğimiz başka husus Mescid-i Aksa'ya yönelik ihlallerin son bulması. İsrail, bölgede Türkiye gibi bir ülkeye muhtaçtır. Bizim de İsrail'e ihtiyacımızın olduğunu kabul etmemiz lazım. Bu, bölgenin bir gerçeği. Karşılıklı samimiyet çerçevesinde bu adımları atmayı başarabilirsek, normalleşme beraberinde gelir.”

Devletin ‘master planı’: Topyekûn saldırı

İçişleri Bakanı Efkân Ala'nın talimatıyla Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı Muhammed Dervişoğlu'nun başkanlığında oluşturulan çalışma ekibi, kolluk güçleriyle beraber tüm kamu kurumları Kürt halkına yönelik saldırıların içinde olacak.

Buna göre kurumlar, plan ve programlarını kendileri uygulamak yerine “master plan” çerçevesinde hareket edecek. Her kentin ve yerleşim biriminin kendisine göre profili oluşturulacak, ihtiyaçları bu profile göre belirlenecek ve tamamlanacak.

Nazi Almanyası'nı model olarak tartışanların unuttuğu gerçek:

Örgütlü bir halk!

AKP iktidarı Nazi Almanyası'nı örnek olarak tartışırken bir şeyi unutmuştur: O da Kürt halkının örgütlü duruşu ve direngen geleneğidir. İmha politikaları işte bu direnişe çarparak tuzla buz olacaktır. Diktatörler nefretle, direnen halklar ise onurla anılacaktır.

7 Haziran seçimlerinin ardından AKP iktidarı ülkeyi erken seçime götürürken, beraberinde Kürdistan coğrafyasında estirdiği terörün dozajını milliyetçi histerilerle eş güdümlü olarak arttırmıştı. Şoven histeri ve baskı ortamı sayesinde 1 Kasım seçimlerinde istediği "başarı"yı sağlamanın ardından bölgede suların durulacağı, masanın yeniden kurulacağı hayalleri, düzen içinde "barış"ı arayanların beklentisiydi. Ancak hayaller katı gerçeklerin duvarına çarptı. Seçim meydanlarında tehdit unsuru olarak üstü örtülü hatırlatılan "Toroşlar"ın yerine, hiçbir kılıfa gerek duyulmadan, tanklarla, toplarla, keskin nişancılarla, Kürdistan coğrafyasında katliamlara girişildi.

1940'LARIN GETTOLARI DEĞİL, 2015'LERİN NUSAYBIN'İ, SUR'U, CİZRE'Sİ...

İnsanlığın öfke ve utançla andığı "Nazi Almaya'sını" model olarak tartışmakla kalmayan Erdoğan ve AKP iktidarı, bir süredir tırmandırdıkları imha saldırılarıyla da onların yolunu tutmuş

bulunuyorlar. Naziler 1940'larda Yahudi mahallelerini üstü dikenli tellerle kaplı yüksek duvarlarla çevirerek gettolaştırmışlar, sonrasında burada sıtma-tifüs salgınlarıyla, açlıkla ve işkencelerle yaşamaya çalışan Yahudileri toplu olarak katletmişlerdir. Almaya, kireç kuyularından gaz odalarına, toplu kurşuna dizmelere kadar bir dizi yöntem kullanılarak Yahudilerden arındırılmıştır.

Nazilerin imha politikasının bir benzeri bugün bizim topraklarımızda uygulanmaktadır. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemiyle ayağa kalkan, kararlılıkla taleplerine sahip çıkan bir halk katliamdan geçirilmektedir. Sokağa çıkma yasağı ilan edilen mahalleler 1940'ların gettolarından farksızdır. Sivil halk özel olarak hedef alınmakta, cenazelere işkenceler yapılmakta ve gömülmesine izin verilmemektedir. Bir yaralıya yardım etmek isteyen sağlık çalışanı da, hayvanlarına yem vermek isteyen bir kadının beyaz bayrak taşıyan kolu da, torununun cenazesini yol ortasından almaya çalışan bir dede de, lokma dağıtan kadınlar da

kurşunların hedefi olmaktadır. Katliamlarla beraber Kürt halkının siyasal temsilcilerine karşı da linç kampanyaları örülmekte, tüm ülkede ilerici devrimci güçlere karşı kurulan baskı ortamı derinleştirilmektedir.

MASA HAYALLERİNE DEĞİL, DİRENİŞE OMUZ VER!

Gelinen yerde insanlık dışı boyutlar kazanan vahşetin gerisinde, ne hendeklerin kaldırılması ne de sözüm ona "terörist"lerin aktif etkinliği vardır. Bunca pervasızlığın ardında, Kürt halkının kendi taleplerine sahip çıkması ve artık "masa"dan bir beklentisinin kalmaması gerçeği yatmaktadır. Kürt halkı boyun eğmeyi reddetmekte, onurlu bir gelecek için direnmektedir.

AKP iktidarı Nazi Almaya'sını örnek olarak tartışırken bir şeyi unutmuştur: O da Kürt halkının örgütlü duruşu ve direngen geleneğidir. İmha politikaları işte bu direnişe çarparak tuzla buz olacaktır. Diktatörler nefretle, direnen halklar ise onurla anılacaktır.

21 günde 29 kişi katledildi

Kürdistan'da süren kirli savaşta, anne karnındaki bebekten 70 yaşın üzerindeki yaşlılara kadar onlarca kişi katledildi. Tanklarla, top atışlarıyla, ağır silahlarla saldıran sermaye devleti, Kürt halkına karşı topyekün imhaya girişti. Saldırıları Kürt halkının direnişine çarptıkça da katliamlarının dozunu arttırdı.

Sokağa çıkma yasağının ve devlet terörünün sürdüğü bölgelerden biri olan Şırnak'ın Cizre ilçesinde, 3 Ocak itibarıyla 21 günlük saldırılarda 29 kişi hayatını kaybetti. 3 aylık Miray bebekten 70 yaşındaki insanlara kadar, 9'u kadın 6'sı çocuk toplam 29 kişi, "siviller ölmedi" diyen sermaye devletinin katlettiği "teröristler" arasında yerini aldı.

Direnin sürdüğü kentte, sokağa çıkma yasağı ilan edilen mahalleler top atışları altında. Birçok evin harabeye döndüğü mahallelerde jandarma ve polis özel hareketçilerinin silah sesleri ve patlamalar eksik olmuyor.

Diyarbakır Barosu'na yine kurşun!

Diyarbakır Barosu Genel Sekreteri Av. Abdullah Çağır'ın Yenişehir'deki çalışma odasının camına nereden atıldığı belirlenemeyen bir mermi isabet etti. Mermi uzun namlulu silahlarda kullanılan 7.62 milimetre çapında olduğu tespit edilirken, büro çalışanlarının ihbarıyla büroya gelen polis inceleme için mermiyi aldı, konuyla ilgili soruşturma başlatıldı. Çağır'ın atış sırasında büroda olmadığı belirtildi.

Öte yandan Diyarbakır Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Velat Alan'ın çalışma odasının da 24 Aralık'ta kurşunlandığı, Çağır ve Alan'ın Tahir Elçi'nin vurulduğu basın açıklamasında bulunduğu belirtildi.

Kürdistan'da imha savaşına karşı direniş sürüyor

Silopililerin ilçeyi terk etmeleri için üzerlerinde baskı kuruluyor. Diğer ilçelerde de evler bombalanarak insansızlaştırma politikası sürerken Kürt halkının direniş de kararlılıkla devam ediyor.

Sermaye devleti 2015'in son gününde olduğu gibi 2016'nın ilk günlerinde de Kürdistan'daki kirli savaşı ve katliamlarını sürdürdü. Özellikle özyönetim ilanlarının yapıldığı mahallelerdeki direniş kırmak amacıyla her geçen gün saldırıların boyutu arttırılıyor. Tanklarla, toplarla mahalleleri kuşatan kolluk güçleri tam anlamıyla bir imha savaşı sürdürüyor. Silopi'nin Başak ve Barbaros mahallelerinde yaşayanlar zorla Silopi İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek bahçede bekletiliyor ve ilçeyi terk etmeleri için üzerlerinde baskı kuruluyor. Keza diğer ilçelerde de evler bombalanarak insansızlaştırma politikası sürerken Kürt halkının direniş de kararlılıkla devam ediyor.

Saldırıları nedeniyle Cizre'de akrabasının evinde 18 gün boyunca mahsur kalan 50 yaşındaki **Hediye Erden** kaldığı eve top mermisinin isabet etmesiyle hayatını kaybetti. Gece saatlerindeki yoğun saldırı nedeniyle yaralanan 40 yaşındaki **Cabbar Taşkın** saldırılar nedeniyle sabah saatlerine kadar vurulduğu yerden alınmayarak hayatını kaybetti.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde yeni yılın ilk gününde 45 yaşındaki **Ömer Yalman** silahla vuruldu. Gelen ambulansın geçişinin engellenmesi nedeniyle Yalman kan kaybından hayatını kaybetti.

Cizre'de katledilen bir gencin babası oğluna morgda işkence edildiğini ve gözlerinin çıkarıldığını belirterek davacı oldu.

Diyarbakır'ın Sur ilçesinde polisin at-

tıgı roketin bir eve isabet etmesi sonucu evde bulunan 3 çocuk annesi 38 yaşındaki **Melek Alpaydancı** yaşamını yitirdi.

30 Aralık günü Cizre'de polisin başından vurduğu **Kazım Tong**, Batman'da tedavi gördüğü hastanede 4 Ocak'ta yaşamını yitirdi.

Cizre ve Silopi'deki saldırılara karşı 4 Ocak akşamı Şırnak kent merkezinde yapılan eyleme saldıran polis iki kişiyi katlederken saldırılar nedeniyle katledilenlerin cenazesinin alınmadığı belirtildi.

Şırnak merkezde Bahçelievler Mahallesi'nde 5 Ocak gecesi ateş açan polisler 19 yaşındaki **Çetin Taşar**'ı başından vurarak katletti.

Cizre'deki saldırılar nedeniyle 6 Ocak'ta beyaz bayraklarla Cudi Mahallesi'nden ayrılmak isteyen Goran ailesine ateş açan özel hareket polisleri **12 yaşındaki Bişeng Goran**'ı başından vurarak ağır yaraladı. Ailesi tarafından Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırılan çocuk hastanede yaşamını yitirdi.

Taksim'de eyleme polis saldırısı

HDK-HDP İstanbul örgütlenmelerinin; son altı aydır Varto, Cizre, Silopi, Kerboran, Nusaybin, Derik, Yüksekova ve Sur'da sermaye devletinin gerçekleştirdiği saldırı ve katliamlara karşı direnen Kürt halkıyla dayanışmak için 3 Ocak'ta Taksim'de gerçekleştirdiği eyleme polis saldırdı.

Galatasaray Lisesi önünde eylem için toplanan kitle polisin "dağılın" tehditlerine rağmen basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın sonlandırılmasının ardından kitle sloganlarla dağılırken polis saldırısıyla karşılaştı. Plastik mermilerle saldıran polis yaklaşık 10 kişiyi gözaltına aldı. Görüntü almak isteyen basın emekçileri de polis saldırısından nasibini aldı.

KADIKÖY'DE POLİS ENGELİ

Aynı saatte sloganlarla Boğa'da toplanan HDK ve HDP'lilerin eyleminin başlamasından önce kitleyi ablukaya alan polis sloganlar üzerine yalnızca basın açıklamasının okunması yönünde anons yaptı. Bunun üzerine polis barikatının önünde sloganlarla beklendikten sonra basın açıklaması okunarak eylem sonlandırıldı.

"Kirli savaşa ortak olma!"

Kürt illerinde süren katliamlar 3 Ocak akşamı Bursa Teleferik Mahallesi'nde protesto edildi.

Cemevi önünde başlayan eylemde mahalle içinde ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla yürüyüş yapıldı.

Teleferik Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması okundu. Devletin sürdürdüğü kirli savaş protesto edildi, direniş selamlandı. "Bu katliama ortak olma, sessiz kalma!" denildi.

Eylemi BDSP, DHF ve Partizan örgütledi.

Kürt halkının üzerindeki ablukaya son!

Cumartesi Anneleri, gözaltında kayıplar için gerçekleştirdiği eylemlerin 562. haftasında (2 Ocak) Galatasaray Meydanı'nda buluşarak, kayıpların akıbetinin soruşturulması için bağımsız bir komisyon kurul-

masını talep etti.

Eylemde konuşan Cumartesi insanları devletin suçlarının devam ettiğini vurguladılar, devlet bu suçlarıyla yüzleşene kadar mücadelelerinin süreceğini ifade ettiler.

Basın açıklamasında Türkiye'de, adalete düşman bir rejimin hüküm sürdüğü söylendi. Taleplerinin takipçisi olmaya devam edecekleri belirtildi. Kürt kentlerindeki katliamların son bulması çağrısı yapıldı.

Düzenin AKP'si, AKP'nin düzeni!

Burjuva düzenin yaşadığı çürümenin bir ürünü olan, dün olduğu gibi bugün de bu çürümüşlüğü ifade eden icraatlara imza atan, gelinen yerde ise toplumun her kesimine Hitlervari faşizan yöntemlerle saldırıyan AKP gerici, başlangıçta liberal, sol ve "sosyalist" çevrelerden hatırı sayılır bir destek almıştı. 3 Kasım 2002 seçimleri sonrasında "demokrasi" adı altında AKP'ye veya kimi politikalarına destek verenler, bugün onun faşist saldırı politikalarına veryansın etseler de, geçmişteki tutumlarına inandırıcı bir açıklama getirme imkanına sahip değiller.

Elbette her biri aynı kefeye konulamaz. Kimileri her dönem düzenin adamı olarak hareket ettikleri için bugün bunun getirdiği bir zorlanmayı yaşamaktadırlar. Kimileri düzeni ve AKP'nin düzen içindeki yerini, kimileri de burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarını görme ve anlama imkanından yoksunlar. Kimileri ise kendi ihtiyaçları çerçevesinde AKP'nin, daha doğrusu düzenin göz boyama hamlelerine eklemiş durumdadır.

Geçmişte AKP'ye en çok desteği verenlerden liberal Ahmet ve Mehmet Altan kardeşler, Hasan Cemaller, Cengiz Çandarlar, Murat Belgeler ve daha birçok isim şu sıralar sürekli olarak AKP'nin politikalarına karşı yazıp çiziyorlar. Oysa daha birkaç yıl öncesine kadar AKP'ye toz kondurmayan, hep bir ağızdan "değişim istiyoruz", "statüko yıkılmalı", "demokrasiyi güçlendirmek gerek" diyerek AKP'nin borazanlığını yapan bu liberaler, kokuşmuş düzenin ve onun çürümüş partilerinin gerçek yüzünü gizlemek için hummalı bir çaba içindeydiler. "Ergenekon" süreci ile birlikte AKP'ye destekleri en üst noktadaydı. Murat Belge, Türkiye'deki devrimci örgütlerin "Ergenekon örgütü"nü yönettiğini söyleyecek kadar densizleşebilmişti. AKP'nin "askeri yenmesi" için, onun tüm gerici icraatlarına göz yumuluyordu.

Bu arada, "Ergenekon davası" sürecinin başında, kirliliğe yer almış komutanların da yargılanıyor olmasından dolayı bazı "sosyalist" siyasetler, bisikletli "adalet için pedal çeviriyoruz" eylemleri yapmış, düzen içi çatışmadan ne anladıklarını ortaya koymuşlardı. Oysa,

“AKP, her açıdan çürümüş ve kokuşmuş bulunan burjuva düzenin gerçeğinin bir ürünüdür. İnsana dair her şeyi yok eden, azgın bir sömürden beslenen, yıkımdan başka bir şey üretmeyen, tarihsel miadını doldurmuş bir düzendir bu.

yıllar süren bu davanın binlerce sayfalık dosyalarında kirliliğe döneminde yönelik tek kelime bile yer almıyordu.

12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu'nda AKP'nin destek yelpazesi daha da genişlemiş, "yetmez ama evet" sloganı ile AKP'nin değirmenine su taşıyanlar çoğalmıştı. Gündeme gelmiş olmasından bile heyecanlananlar, önce utangaçça, sonra gurur bir sesle birbirlerinden destek almışlardı. Sanatçılar, akademisyenler, yazarlar, partiler, dergiler, dernekler birbiri ardına açıklamalar yapmışlardı. "Yetmiyor"du ama, AKP şimdilik bunu veriyordu ve kabul edilmeliydi. Referandumla birlikte yelpazeye Adalet Ağaoğlu, Halil Ergün, Sezen Aksu gibi isimler dahil olmakla kalmamış, Marksist Tutum, ÜİD-DER, DSİP gibi troçkist çevreler ile EDP de "yetmez ama evet"çilere katılmıştı. Ufuk Uras, "Bir yetmez, iki defa 'evet' diyeceğim. 'Hayır'

demek solu sol yapan değerleri iki defa inkâr etmektir" diyerek, aymazlığın geldiği noktayı gözler önüne sermişti.

Bir aldatmaca ve oyalamaca olduğu baştan belli olan "çözüm süreci" boyunca Kürt hareketi de, AKP gerçekliğini, aynı anlama gelmek üzere düzen gerçekliğini görmezden gelmeyi tercih etti. "Tarihi fırsat" olarak adlandırılan süreç boyunca, AKP'nin, dolayısıyla düzenin kirliliği tüm açıklığıyla dışa vurduğu halde, gerçeğe kayıtsız kalmayı seçtiler. O kadar ki, Gezi eylemleri için, "çözüm sürecine karşı yapılmış bir provakasyon" açıklamasını yapabilecek denli ileri gidebildiler.

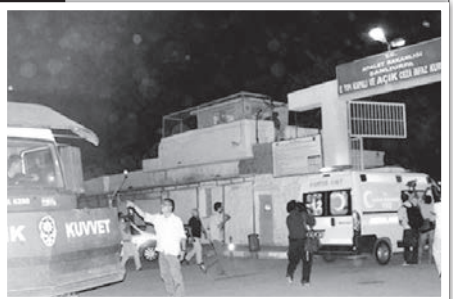
AKP, gelinen yerde her açıdan çürümüş ve kokuşmuş bulunan burjuva düzenin gerçeğinin bir ürünüdür. İnsana dair her şeyi yok eden, azgın bir sömürden beslenen, yıkımdan başka bir şey üretmeyen, tarihsel miadını doldurmuş bir düzendir bu. AKP böyle bir düzenin koruyucusu ve kollayıcısı olarak, onun ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmekte, bugün bunu yaparken de, dünden farklı olarak, artık çirkinliği gizlenemez hale gelen yüzüne hiçbir maske takma ihtiyacı duymamaktadır.

E. CÜVEN

Polis saldırısına uğrayan avukata ceza

İstanbul Barosu üyesi avukat Bülent Kurt, gözaltındaki müvekkilleriyle görüşmek için gittiği karakolda darp edildi, kayıt dışı bir şekilde nezarete konuldu. Polislerden şikayetçi oldu ancak mağduru olduğu olay nedeniyle 3 bin TL para cezası aldı.

Bilirkişi raporlarına göre polislerin Kurt'u darp ettikleri ortada olmasına rağmen Kurt'a saldırıyan polisler "haksız tahrik indirimi" uygulanarak Kurt'tan daha az ceza almaları, hükümün açıklanmasının geri bırakıldığı dikkat çekti.

“Devlet hükümlülerin yaşam haklarını koruyamadı”

Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nde 16 Haziran 2012'de çıkan yangınla ilgili başlatılan soruşturmada alınan takip-sizlik kararı ardından Anayasa Mahkemesi'ne yapılan başvuru sonuçlandı. Yüksek Mahkeme, soruşturmada "yaşam hakkının Anayasa'nın 17. Maddesi ile güvence altına alındığı ve bu kapsamda yaşamı koruma ve etkin soruşturma yürütme yükümlülüğünün ihlal edildiği" kararına hükmederek yeniden soruşturma açılmasını istedi. Kararda 400 kişilik cezaevinde 1050 mahkumun kaldığı, yangın alarm sisteminin bulunmadığı, yangın hortumlarının koğuşa yetişecek uzunlukta olmadığı da yer aldı.

'YAŞAM HAKLARI KORUNMADI'

AYM kararının sonuç bölümünde, şu değerlendirmelere yer verildi: "Somut olayda C-15 koğuşunda meydana gelen yangının mevcut koşullarına bakıldığında yangın ihtimaline karşı etkili bir müdahalenin sağlanması ile tutuklu ve hükümlülerin tehlikeli alanlardan bir an önce uzaklaştırılması konusunda öngörülmesi beklenebilecek bazı eksikliklere bağlı olarak devletin kontrolü altında bulunan tutuklu ve hükümlülerin yaşam haklarının korunması noktasında ciddi ihmallerin bulunduğu tespit edilmiştir."

Dincisi milliyetçi, milliyetçisi dincidir

Ayrı duruşları rol gereğidir. Dönem hangisinin öne çıkarılmasını gerektiriyorsa, ki bu sistemin ve yerli egemen sınıfların çıkarları tarafından belirlenmektedir, nöbet değişimi olur, birinden biri öne çıkar.

Türkiye'nin dincisi ile milliyetçisini birbirinden ayırmak mümkün değil. Zira dincisi milliyetçi, milliyetçisi de dincidir. Kimi zaman ayrı duruşları yanıltıcıdır. Nihayetinde tepede birleşirler. Türk-İslam sentezinde buluşmaları bunun ifadesidir.

Öte yandan Türkiye'nin dincisi de, milliyetçisi de genlerine kadar anti-komünisttir. Tüm ömürleri "Bu kış komünizm gelecek" korkusu ile geçer. İkisi de sapına kadar Amerikancı, NATO ve IMF'cidir. Devlet Bahçeli'nin Orta Anadolu'nun, Çankırı, Yozgat, Niğde'nin yoksul insanlarının fukaralığını istismar çabaları da, Tayyip Erdoğan'ın "benim fukara ve mağdur halkım" sözleri de ikiyüzlülükten ve riyakarlıktan ibarettir. Her ikisi de işçi ve emekçi düşmanıdır. DSP ile hükümet döneminde IMF ile yapılan iktisadi ve sosyal yıkım paketlerinin hepsinin altında, sadece CHP ve Kemel Derviş'in değil, MHP ve Bahçeli'nin de imzası bulunuyor. AKP ve Erdoğan içinse fazla söze gerek yok. Bakmayın siz onların İÜst Akıl", "Faiz lobisi" laflarına. ABD'siyle, TÜSIAD'ıyla, MÜSIAD'ıyla tüm egemenler, en çok onlar işbaşında olduğu şu 13 yıllık dönemde rahatladılar, en çok bu yıllarda semirdi, sömürdü ve kasalarını şişirdiler.

Dincisi de, milliyetçisi de ilerici ve devrimci düşüncenin, eylemin ve ör-

gütlenmenin amansız düşmanlarıdır. Devrimci sınıf ve kitle hareketine karşı dalgakıran olmak onların doğasında bulunmaktadır. '60'lı yıllarda o dönemki adlarıyla yobaz, çember sakallı ve satırlı dinciler sahneydi, '70'lerde ise ülkücü-faşist çeteler işbaşındaydı.

Yani, ayrı duruşları rol gereğidir. Dönem hangisinin öne çıkarılmasını gerektiriyorsa, ki bu sistemin ve yerli egemen sınıfların çıkarları tarafından belirlenmektedir, nöbet değişimi olur, birinden biri öne çıkar. '60'larda Komünizmle Müdale Dernekleri'nde örgütlenmiş dinci-faşist gürüh öne çıktı, '70'lerde ise komando kamplarında eğitilmiş olarak öne sürülen faşist çeteler...

Bitmedi, dahası da var. Dinciler de milliyetçiler de devletçidir. İslam ve din buna engel değildir. Örneğin Devlet Bahçeli devletin en has hem de en karanlık adamıdır. Hatta MİT gibi en karanlık odaklarla ilişkili olduğu bile söylenir... Keza "tek devlet, tek millet, tek bayrak, tek dil" dinci gericiliğin de milliyetçiliğinde hiçbir zaman vazgeçemedikleri, vazgeçmeyecekleri, dillerinden düşmeyen bir slogandır. "Tanrı dağı kadar yüksek, Hira Dağı kadar kutsal", tekerlemesi de ortaklaştıkları bir söylemdir.

Türkiye'nin hem dincileri ve hem de

milliyetçileri azılı Kürt düşmanlarıdır. Kürtler için bin yıllık kardeşlikten dem vururlar, nedir ki, bu da aşağılık bir yalandan başka bir şey değildir. Yalana dayalı inkar ve imha politikası ikisinin de hiç esnetmeye dahi yanaşmadıkları temel politikalarıdır. Her şey bir yana Kürtlerin varlığını bile kabul etmezler. Onlara göre Türkiye'de sadece Türk ulusu vardır. Haliyle egemen olma hakkı Osmanlı'dan beri Türklere aittir. Diğerlerinin sadece köle olma hakkı vardır. "Ya sevecekler, ya da terkedecekler" sözü bu denli yalın ve kısadır. Kısacası, özellikle Kürtler söz konusu olduğunda ikisi de sınıksız birleşmekte ve bütünleşmektedirler.

Dincisi de, milliyetçisi de aynı zamanda ırkçıdır ve Turancıdır. Ermeni ve Rum düşmanlarıdır. 6-7 Eylül saldırganlığında ikisi de yan yana idiler. Ağababalarının telkinleri ve dayatmalarıyla bazı yumuşamalar olsa bile bu öz olduğu gibi korunuyor. Onlar hala Türklük dünyasının Adriyatik'ten Çin Seddi'ne uzanan koca bir dünya olduğunu savunurlar. Bu söz geçmişte Enver Paşalar tarafından, '60 ve '70'li yıllarda Süleyman Demirel ve Alparslan Türkeşler tarafından dile getirilmekteydi.

Osmanlı İmparatorluğu her ikisinin de heyecanıdır. Mehter Marşı ikisini de aynı oranda heyecanlandırır, fena halde coşturur. Dahası, ikisi de faşisttir. Hitler'e yakınlık duyar, ondan esinlenirler. Tayyip Erdoğan'ın Hitler'in "Kavgam" kitabını okuduğu kesindir. Bunun içindir ki, polis ruhu taşımaktadır. O da Führer gibi polis rejimi kurmuştur. Diktatörlük, tek adamlık hırsı onun da karakteridir. Tayyip Erdoğan da Führer olmak istemektedir. Başkanlık sistemi için Hitler Almanyası ve anayasasını örnek göstermesi onu ele de vermiştir. Bir diğer anlatımla, "Seceat arzederken, sirkatini" söylemiştir. Şimdi bu hedefine ulaşmanın çarelerini aramaktadır, bulamaz ise eğer yine fiilen bunu yapacaktır.

Van Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı'na 15 yıl hapis cezası

KCK operasyonlarında 2012 yılında tutuklanan Van Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı Bekir Kaya ve beraberindeki 13 kişinin davası 4 Ocak'ta sonuçlandı. Mahkeme heyeti Bekir Kaya'ya 15 yıl hapis cezası verirken, diğer sanıklara da değişik oranda hapis cezası verdi.

Van 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen karara Yargıtay'da 15 günlük temyiz süresi bulunuyor. Yargıtay'ın Van 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 15 yıllık hapis cezasını onaması halinde Kaya, cezaevine girecek.

"Özyönetim ilanı olasılığı" nedeniyle tutuklandı

Van'ın Çatak Belediyesi Eşbaşkanı Evin Keve, özel hareket timleri tarafından evine yapılan baskında gözaltına alındıktan ve polisteki işlemleri tamamlandıktan sonra 3 Ocak'ta adliyeye çıkarıldı.

Savcı tarafından tutuklanması talebiyle mahkemeye sevk edilen Keve, 2 Ocak tarihinde basına verdiği bir demeçte sarf ettiği sözler gerekçe gösterilerek, "Devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak" ve "Özyönetim ilan etme olasılığı" gerekçesiyle tutuklanarak Van M Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Diyanet'e cemevi tepkisi

Diyanet İşleri Bakanı Mehmet Görmez'in açıklamaları, Alevi derneklerinin temsilcileri tarafından tepkiyle karşılandı. Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği yöneticileri ülkenin kuruluşundan beri Aleviliğin yok sayıldığı, laik bir devletin ibadethane belirleyemeyeceği yönünde açıklamalarla Görmez'e tepki gösterdiler.

“Uyanık olmamız gerekir”

Sermaye devletinin seçim vaadiyle ileri sürdüğü gibi asgari ücreti 1300 TL yapması siz saygıdeğer emekçi kardeşlerimizi cezbetmesin. Açlık sınırının bile altındaki bu rakam ile şimdiden başlayan ve önümüzdeki günler, aylarda da süreceğe benzeyen zamlar ve hayat şartlarının gittikçe zorlaşacağını hesapladığımızda ortada zam olmadığını göreceğiz. Ayrıca ekmeğe, elektriğe, temel ihtiyaçlarımıza gelen zamlarla, aldığımız ücretin düşüklüğü bizlerde maddi ve manevi sağlık sorunları yaratacak.

Bir lütf gibi gösterilen asgari ücrete yapılan zam patron tarafından yoğun baskı altında çalışmamıza neden olacak. Çalıştığımız ortamlarda işçi kıyımları başlayacak ve az kişiyle daha çok üretim potansiyeli aranacaktır. Patron ve sermaye devleti arasında asgari ücret üzerinden sağlanan anlaşmanın yaratacağı perde arkasında önümüzdeki günlerde yasalar çıkartılacak ve çıkan yasalar bizlerin menfaatinden ziyade patronun giderleri, zararının karşılanması üzerine yapılacak. Asgari ücrete gerçekleştirilen zammın yaratacağı maliyetin % 40'ını devlet karşılayacak, tabii ki biz işçilerin alınterini gasp edip doldurduğu kasalardan.

Bu konuda uyanık olmamız gerekir. Bu durumu gözetelim arkadaşlar!

TUZLA'DAN BİR TERSANE İŞÇİSİ

SCA'da grev 3. haftasında

Yıldız Holding'e bağlı SCA'da grev sürüyor. Soğuğa ve kara rağmen greve devam eden işçiler dönüşümlü olarak Gebze'deki fabrika önünde bekliyor. Geçtiğimiz günlerde grevci işçileri ziyaret eden Birleşik Metal-İş Sendikası, dayanışma amacıyla prefabrik konteyner ve yemek getirdi.

4 Ocak'ta ise CHP Kocaeli milletvekili ve Gebze ilçe üyeleri işçileri grev alanında ziyaret etti.

İşçinin cebi hep delik!

AKP'nin işçi ve emekçilere yeni yıl he-diyesi artan vergi yükleri ve zamlar oldu. Asgari ücrete yapılan zamların ardından gelen bu zamlar da bir kez daha göstermiştir ki, kaşıkla verdiklerini kepçeyle alıyorlar!

Elektriğe, köprü ve otoyol geçişlerine, ekmeğe, sigaraya, kolalı içeceklerle, alkolle, ehliyet kurslarına, motorlu taşıtlar, damga, çevre ve temizlik vergilerine, pasaport ve ehliyet harçlarına, trafik cezalarına cep telefonlarında ilk satışta alınan vergi tutarına dek pek çok şey zamlandı.

En az kazanıp da, en çok vergi ödeyen kesim olarak işçi sınıfı bir kez daha artan vergi yükleri ve tüketim mallarına yapılan zamlarla sefalete mahkûm ediliyor. 1300 TL olan asgari ücreti adeta şova dönüştüren hükümet, bu ücret daha işçinin cebine girmeden geri almış oluyor. Öte yandan mağdur etmemek için patronlara asgari ücretli işçi başına verilen 110 TL'lik teşvikin kaynağının işçilerden kesilen bu vergiler ve fon ödentilerinden oluştuğunu da belirtmek gerek.

SAVAŞ BÜTÇESİNE HAYIR!

İşçi ve emekçilerden kesilen vergiler, bütçenin önemli bir gelirini oluştururken, bu bütçeden işçi ve emekçilerin çıkarına ayrılan paya giderek küçüldü. 2015 bütçesinin gösterdiği gibi bütçe-

Bütçeden en çok pay savaşa ve silahlanmaya ayrılmıştır. 2016 yılında bunun daha da artacağına kuşku yoktur. Zira bu insan yaşatmaya değil, insan öldürmeye göre hazırlanan bir savaş bütçesidir.

den en çok pay savaşa ve silahlanmaya ayrılmıştır. 2016 yılında bunun daha da artacağına kuşku yoktur. Zira bu insan yaşatmaya değil, insan öldürmeye göre hazırlanan bir savaş bütçesidir. Kürt halkına yönelik imha savaşının ekonomik boyutu bu açıdan örnektir. “Güvenlik” harcamaları bir önceki yılın üç katına çıkarak 2 milyar 974 milyon TL'ye yükselmiştir. Geline yerde insanca yaşam koşullarının her anlamıyla ortadan kaldırıldığı ülke gerçekliğinde, biber gazının

da dahil olduğu mühimmat harcamaları katlanmaktadır. Örneğin devlet sağlıkçıya, eğitimciye değil de daha çok polise, askere ihtiyaç duymaktadır. Yine okul ya da hastane değil, daha çok hapisane yapılmaktadır. Bu ülkede bir yandan çocuklar donarak ölüyorken, öte yandan da en modern silahlarla öldürülmektedir. İşçinin en az kazanıp da sermayenin en fazla kâr elde ettiği bu ülke gerçekliğinde tabii ki başka türüsü de beklenemez.

'Asgari' ücretin peşinden azami zamlar

Elektriğe, cep telefonuna, sigaraya, alkole, karayollarına ve köprülere de zamlar getiriliyor. “Asgari” diyerek verdiklerini de bu şekilde geri alacaklar.

Sermaye hükümeti, 1 Kasım seçimleri öncesinde verdiği “asgari ücrete zam” vaadini gerçekleştirmiş bulunmakta. Tabii bizler için asıl önemli olan bunun nasıl gerçekleştirildiğidir. Haftalar boyu patronlarla yaptıkları tartışmalar sonucunda neler yapacaklarını netleştirdiler.

Patronların sürekli olarak dile getirdiği “bu yükün altından kalkamayız” söylemleri üzerine sermaye devleti de patronların “yükü”nü hafifletecek adımlar attı. Asgari ücretin 1300 TL olması ile

patronların artacak maliyeti 274 TL oldu. Devlet ise bunun %40'ını hazineinden karşılayacağını açıkladı. Yani 109.6 TL. Hazine ise biz işçi ve emekçilerden alınan paralardır. Bizlerden aldıkları paraların çok küçük bir kısmını bizlere vererek kendilerini meşrulaştırmaktalar. Sermaye hükümeti bu adımlarıyla nasıl da patronlara hizmet ettiğini göstermiştir.

Tabii bu kadarıyla kalmıyor. Elektriğe, cep telefonuna, sigaraya, alkole, karayollarına ve köprülere de zamlar getiriliyor.

“Asgari” diyerek verdiklerini de bu şekilde geri alacaklar. Şimdilik yayınlananlar bu kadardı. Daha sonrasında doğalgaza, suya, ekmeğe de zamlar gelecektir.

Bizleri sürekli kendisine bağlamaya çalışan, muhtaç etmek için uğraşan bu düzene karşı birlik olacağız. Fabrikalarımızda, okullarımızda, evlerimizde, yaşamımızın her alanını bizlere dar etmeye çalışanlara karşı, bizler de her alanda mücadele edeceğiz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

Tek çıkar yol mücadele!

Asgari ücret birkaç ay süren yoğun tartışmaların sonucunda "AGİ dahil" net 1300 TL oldu. Fakat başta elektrik olmak üzere birçok temel tüketim mallarına gelen zamlarla birlikte sermaye, verdiklerini fazlasıyla geri almaya başladı. Asgari ücrette yapılacak olan zammı karşı sermaye sınıfının günlerdir oynadığı mağdur rolü sonucunda zam oranının büyük bir kısmını işçi ve emekçilerin sırtına atılmış durumda. Yapılan zammın çok yüksekmiş gibi sunulması ve kriz bahanesiyle işçilerde yanılısma yaratılarak ekonomik ve sosyal yıkım programları bir bir hayata geçirilmeye çalışılıyor. "Kaşıkla verdiğini kepçeyle almanın" yolunu düzleyen burjuvazi, kıdem tazminatı gibi sınıfın temel kazanımlarına göz dikmiş bulunuyor.

Diğer bir yandan asgari ücrete % 30'luk zam yapılması birçok işyerinde Ocak zamlarına aynı oranda zam olup olmayacağı tartışmalarını da beraberinde getirmiş bulunuyor. Geçmiş yıllarda patronlar asgari ücrete yapılan sefalet zamlarını örnek göstererek işçilere aynı oranda zamları dayatıyorlardı. Bugün ise nasıl davranacakları merak konusu. Bir-

çok işyerinde tartışmalar sürmekte. Her durumu fırsata çevirmekte usta olan patronlar, bu durumu da kendi lehlerine çevirmeye çalışıyorlar. Sermaye devletinin açıkladığı "reform paketine" göre genç işçilerin maaşlarını 1 yıl, sigorta primlerini de 5 yıl boyunca devlet karşılayacak. Aynı zamanda Çalışma Bakanı'nın açıklamasına göre Mart ayında kıdem

İşçiler birbirine kenetlenmeli ve "İşgal, Grev, Direniş" silahını kullanmak için hazırlanmalıdır. Zira önümüzdeki günlerde başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere birçok sosyal yıkım saldırısı işçi ve emekçileri beklemektedir.

tazminatının fona devredilmesi planı gündemde. Bütün bunlar gösteriyor ki Ocak zamları birçok işyerinde işçilerin beklentisi düzeyinde olmayacak, ücretler asgari ücret düzeyinde kalacak. Ses çıkartan işçileri ise işten atılma bekliyor. Bu dönem birçok işçi işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya. Ayrıca birçok sendikalı işyerinde yapılan sözleşmeler gereği ücretlere yapılacak zam bu ay TÜFE (% 8) oranında olacak. Yani burjuva hukuk çerçevesinde bakıldığında, mevcut geliri asgari ücretin altında kalanlar, asgari ücrete tamamlanacak, diğer ücretler ise biraz üstünde olacak. Yani sendikalı olmak ya da sendikasızlık arasındaki fark da büyük oranda kalkmış olacak. Yıllardır işçiler arasında bölün-

meye yol açan ücret makası büyük oranda kapanmış olacak ama bu ücretlerin asgari ücrete eşitlenmesi yoluyla gerçekleştirecek.

Sermaye cephesi zam artışlarının maliyetini yaklaşık olarak 16 Milyar TL olarak hesapladı ve bu maliyeti tek başlarına karşılayamayacaklarını her fırsatta ifade ediyorlar. Yeni yıkım saldırılarının ve işten atılmaların artacağını söylüyorlar. Oysa ki bugün Türkiye'de 86 bin zenginin sadece banka hesaplarında 550 Milyar TL bulunmakta. Bu bile ne kadar ikiye katlanarak göstermekte. Yıllardır uygulanan azgın sömürü koşulları hesapların bu kadar şişmesine neden oldu ve şimdi de daha fazla kâr elde etmenin peşindeler.

İşçi ve emekçilerin bu sömürü düze-

nine son verebilmesi için tek çıkar yol, örgütlü birliğini sağlamak ve fiili meşru mücadele yöntemlerini hayata geçirmektir. Bu süreçte işten atılmalara karşı işçiler birbirine kenetlenmeli ve "İşgal, Grev, Direniş" silahını kullanmak için hazırlanmalıdır. Zira önümüzdeki günlerde başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere birçok sosyal yıkım saldırısı işçi ve emekçileri beklemektedir.

Bu nedenle, kapsamlı yıkım saldırılarına karşı "Sınıfa karşı sınıf" tutumuyla hareket etmek, fabrika fabrika, bölge bölge işçi birlikleri kurularak sendikaları tabandan zorlamak ve "Genel Grev, Genel Direniş" çağrısını yükseltmek büyük bir önem taşıyor.

Metal işçileri ek zam istiyor!

Asgari ücretin 1300 TL'ye çıkarılmasının ardından metal işçileri de asgari ücret farkı olarak ücretlerine ek zam yapılmasını istiyorlar. Asgari ücret zammının diğer ücret gruplarına yansıtılmasını isteyen işçiler, fabrikalarında ses çıkarmaya başladılar. Zamlar birlikte, işe yeni başlayan işçilerin saat ücretinin 5-10 yıl arasında çalışmış işçilerininkiyle denkleştirmesini belirten işçiler, yılların emeğinin

göz ardı edilmesine tepkililer.

RENAULT İŞÇİLERİ İLK KAŞIĞI VURDU

Asgari ücrete zam yapılmasının ardından ilk ses Renault işçilerinden geldi. 5 Ocak akşam vardiyasından alkışlar ve sloganlarla çıkan Renault işçileri, yuhalamalarla da tepkilerini gösterdiler. İşçi-

ler, asgari ücrete yapılan zammın diğer ücret gruplarına da yapılması gerektiğini belirttiler.

10 yıllık işçilerin ücretlerinin dahi asgari ücret seviyesinde kaldığına dikkat çeken işçiler, fabrika yönetiminin "asgari ücrete zammı devletin yaptığı ve devletin teşviki olursa kendilerinin de bunu yansıtacaklarını" söylediğini belirtiyorlar.

METAL FABRİKALARI KAYNIYOR

Renault işçilerinin yanında, diğer fabrikalardan işçiler de bu duruma tepkililer. Özellikle yıllardır çalışan işçiler, saat ücretlerinin aynı kalmasına tepkili. Asgari Geçim İndirimi'nin asgari ücretin içinde olması da tepki çekerken, işçiler saat ücretleri üzerinden hesaplamalar yapıyorlar.

Aka Otomotiv, Noksel Çelik Boru, Delphi ve bir dizi fabrikada işçiler konuyu tartışırken, bir Delphi işçisi tartışmalarla ilgili görüşlerini şöyle dile getiriyor:

"Asgari ücrete zam geldi, eski işçiler tepkililer. Ortada bir haksızlık varsa eylem olmalı. Bizler fabrikamızda eylem yapmalıyız. Bütün fabrikalar alttan alta ısıtılmalı. Diğer fabrikadaki arkadaşlarımızla da iletişimde olmalı, ne yapılacağına karar vermeliyiz."

İŞÇİLER AYRIŞMAMAYA ÖZEN GÖSTERİYORLAR

Bu arada, ücretlerine zam talebinde bulunan işçiler, asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte işe yeni başlayan işçilerin daha yüksek ücret alacak olmalarına tepki göstermediklerinin, isteklerinin yıllarca çalışmış olmalarının karşılığını almak olduğunu altını özellikle çiziyorlar.

Zammın işe yeni başlayanlar için az bile olduğunu vurgulayan işçiler, "Yeni iş başı yapan kişi bu rakamları alacaktır, hakkıdır, helali hoş olsun. Ama şu anda çalışanlar ne olacak?" diye ekliyorlar.

Otomotiv sektörü 2015'te rekor kırmış

Emekçilerin vergisi ve işsizlik fonu patronların imdadına yetişiyor. Otomotiv sektörü kâr etsin denilerek bunlar yapılırken işçiye de kuru ekmek, güvencesizlik ve geleceksizlik reva görülüyor.

Geçtiğimiz günlerde Anadolu Ajansı Türkiye otomotiv sektöründe yer alan şirketlerin yöneticileri ile yaptığı röportajlar yayınladı. On binlerce işçinin direnişe çıktığı Metal Fırtınası döneminde fabrikaların kapılarına gelip haber yapmaya tenezzül etmeyen AA, Aralık ayında şirketleri kapı kapı dolaşıp piyasaya 'umut' aşılama çalışmış olsa gerek.

Otomotiv sektöründe hem Türkiye'de üretim yapan hem de Türkiye'ye otomotiv ihraç eden şirketlerin 2015'i rekor satışlarla kapattıkları ve 2016'dan da umutlu oldukları görülüyor.

Devletin verdiği desteklerin artması ile birlikte daha da güçleneceklerini söyleyen yöneticilerden Otomotiv Sanayii Derneği (OSD) Yönetim Kurulu Başkanı Kudret Önen "Hükümetimizin sanayi destekleyici politikalarıyla, Türkiye'nin rekabetçiliğinin sürdürülmesi ve böylelikle yeni yatırımların ülkemize çekilmeye devam etmesi sektörümüz için en önemli fırsat konumunda." (...) "Yürürlükte bulunan Ar-Ge desteklerinin sür-

dürülmesi ve geliştirilmesi yoluyla gerek ülkemiz, gerek sanayimiz için teknolojik ilerlemeyi destekleyecek planların bulunması bizleri memnun ediyor" demiş. Hükümetin sanayi destekleyici politikalarını bu şirketlerden alınan vergilerin düşüklüğü, kredi faizlerinin düşüklüğü, işçi ücretlerinin ve sosyal haklarının düşüklüğü vb. olarak okumak gerekiyor.

TÜSİAD'ın acil reformlar olarak nitelendiği reformlar arasında yer alan desteklerin artırılmasını bizler işçi sınıfının sosyal haklarından ve ücretlerinden daha fazla çalmak olarak anlayabiliriz. Sağlanan kolaylıklar, fabrika alanının peşkeş çekilmesinden başlıyor, sermayeye sunulan hizmet, işçilerin ücretlerini devletin ödemesine kadar gidiyor. Sermaye talep ediyor, devlet ödüyor; yani emekçilerin vergisi ve işsizlik fonu patronların imdadına yetişiyor. Otomotiv sektörü kâr etsin denilerek bunlar yapılırken işçiye de kuru ekmek, güvencesizlik ve geleceksizlik reva görülüyor.

Ford Otosan Genel Müdürü Haydar

Yenigün ise "binek otolarda bir önceki yıla göre **yüzde 32 artış** yakalarken, hafif ve orta ticari pazarında da satış rakamlarımızı 58 bin 687 seviyesine çıkartarak geçen seneye göre **yüzde 56'lık** bir artış elde ettik" bilgisini vermiş. Gelecek yılda bunu da aşacaklarını belirtmiş.

Otomotiv sektörü kârda rekorlar kırıyor ancak otomobilleri üreten işçilerden bahseden yok. On binlerce işçinin çalıştığı otomotiv sektöründe artış değerinin katmerleştiği bu son verilerle daha iyi gözlemleniyor. %30'dan fazla üretim, diğer şeylerin hemen hemen aynı kaldığı

düşünülürse %30 daha fazla artış demek. Yani aynı sosyal haklar ve ücretlerle daha fazla üretim yapılmış, daha fazla satış yapılmış, daha fazla kâr elde edilmiş. İşçiye düşen payda ise cüzi bir artış var. O da Nisan ayında patlak veren Metal Fırtınası ile işçiler tarafından söke söke alınmıştı.

Ford Otosan'da 15 günlük iş bırakmaya rağmen %30'lara kadar artış gerçekleşmişse, bu işçilerin göz açtırmadan çalıştırılması ve fazla mesailerin kural dışı uygulanmasının bir sonucudur.

Kan rengi

Merhaba mösyö burjuvazi;

Bugün bir kez daha kavgaya davet et-tin bizi. Niye mi dersin. Bir sınıf kardeşimin parmaklarını ya da kolunu almışsın dokuma tezgahında, kendi saltanatını sürdürmek için. Kim bilir bu işçi çocuk mu, genç mi, yaşlı mı? Kadın mı, erkek mi? Ya da bir Türk mü, Kürt mü? Alevi ya da Sünni mi? Ama sonuçta dökülen bir işçi kanıydı. Sen her zaman yaptığını yapmışsın öldürürken. Vücudumuzdan bir parçamızı alırken hiç ayırım yapmamışsın. Belki bu işçi on beş-on altı saat çalışmış, ya da sabaha kadar mesai yapmıştı. Yine de sonuçta "dikkat etmeliydi" değil mi? "İşine konsantre olmalıydı" öyle değil mi? Ya da "iş güvenliğini almalıydı"... Sen asmıştın çünkü duvara "önce iş güvenliğini" tabelasını. Bu işçi kan kaybı

Belki bu işçi on beş-on altı saat çalışmış, ya da sabaha kadar mesai yapmıştı. Yine de sonuçta "dikkat etmeliydi" değil mi?

yaşayıp öldü mü, ölmedi mi bilmiyorum. Ama artık o, kolunu ya da parmaklarını kullanamayacak. Sen de bilmiyorsundur. İşçinin yaşamı önemli değil çünkü senin için. Yeri geldiğinde öldürmüştündür de. Para destelerini daha ne kadar attırırım diye kim bilir kaç işçinin canını aldı?

Arada yapman gerekiyor zaten böyle şeyler. Yoksa o para kasaları nasıl dolar. Çocukları anasız babasız bırakmazsan nasıl artar o para desteleri? Yoksa sen rahat rahat villanda viskini yudumlayabilir misin? Havuz başında güneşlenebilir misin? Ya da kışın nasıl kayak yapabilirsin

rahat rahat. Olsun, suç yine de işçinin değil mi? Dikkat etmeliydi. Sanki işçi bilmiyor değil mi dikkat etmezse başına böyle şeyler geleceğini.

Şimdi soracaksın bana; nereden anladın bunun bir işçi kanı olduğunu? İpucu vereyim istersen. Bu renkte her leke belli olur. Kir, pas, toz, mürekkep... Saymakla bitiremeyeceğim bir sürü leke. Hatırladın değil mi? Hatırladın hatırladın... Dur bir de ben söyleyeyim. Bu renk beyaz değil mi. Evet beyazdı bu kumaşın rengi. Ya kan renginde olan kumaşların üzerindeki kan izlerine ne demeli. Onları göremiyoruz, bu şekilde kurtarıyorsun kendini. Elbette sorulacaktır bunların hesabı. Anasız babasız kalan çocukların gözyaşlarının hesabı sorulacaktır.

Sen şimdi soğuk viskini yudumlama-ya, nargileni tütürmeye devam et. Fakat unutma ki, o dokuma tezgahında kopan parmaklar, kollar elbet bir gün senin kafana balyoz gibi inen sıkı bir yumruk olacak. Hiç ama hiç unutma.

ÇUKUROVA'DAN BİR İŞÇİ

Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube Genel Kurulu...

Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube Genel Kurulu'nda ortaya çıkan tablo, karayolu işçileri arasında büyük bir heyecan yarattı. Zira 2 Ocak'ta yapılan Genel Kurul'da 23 yıldır sendikada saltanatını sürdüren Adem Özokutan ve ekibinin saltanatı yıkıldı. Sendikada ayrıştırıcı, kutuplaştırıcı yaklaşım ve türlü dalaverelerle yönetimde kalmayı başaran Adem Özokutan ve şürekası bu defa ağır bir yenilgi aldı. Muhalefet seçimi kazandı.

2 Ocak'ı ortaya çıkaran süreç yıllardır öncü işçilerin sürdürdüğü sistematik mücadelenin ürünüdür. Keza sınıf devrimcileri yıllardır bıkmadan, usanmadan, karayolu işçilerinin hakları ve geleceği için mücadele eder hale gelmesi için çalışma yürüttüler. Karayollarında öncü potansiyeli açığa çıkarmada da bu sürekliliği ve istikrarı olan çalışma etkili oldu.

Karayolları 6. Bölge'de özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek, kuralsız çalıştırılmaya karşı mücadelenin her noktasında öncü işçiler rol oynadılar. Sendika ağalarının bütün engellemelerine ve tüm itirazlarına rağmen taşeron işçilerinin sendikaya üye olabilecekleri konusunda kesintisiz bir aydınlatma faaliyeti yürüttüler. Bu çerçevede 2004 yılından itibaren karayolları 6. Bölge'de çalışan taşeron işçilerini bilgilendirmek için onlarca toplantı düzenlediler. Öncü karayolu işçileri, taşeron işçilerinin Yol-İş'e üye olmalarının önünde hiçbir engel olmadığını döne döne anlattılar.

Öncü karayolu işçileri tüm zorluklara rağmen karayollarını bir ur gibi sarmış olan taşeron köleliğine ve karayolu işçilerine yönelik ekonomik ve sosyal yıkım politikalarına karşı mücadeleyi büyütme, bu mücadelenin öznesi olacak karayolu işçilerini aydınlatmak için çeşitli araç ve yöntemleri sistemli bir şekilde kullandılar. Bu araçlardan birisi de Karayolu İşçi Bülteni'ydi. Ayrıca sempozyumlar, kurultaylar vb. etkinlikler de karayolu işçilerinin birliğini güçlendirme temelinde düzenlendi.

Sendika ağaları bu çalışmalara dönük olarak öncü işçileri hayalcilikle suçladılar, taşeron işçilerinin sendikaya üye olamayacağını ifade ettiler. Ancak Yol-İş bürokratları profesyonellikleri tehlikeye düşünce yaklaşık 9000 taşeron işçisini sendika üyeliğine layık gördüler.

Yürütülen çalışmadan rahatsız olan Adem Özokutan ve şürekası da boş durmadı. Karayolu bölge yönetiminin desteğini de alan yönetim, öncü işçilerin yıllarca sürgünlere maruz kalması türünden kirli icraatların altına imza attılar. Onların

Yol-İş'te temsilciler sendika yönetimi tarafından atanmakta ve doğası gereği sendika yönetimi tarafından atanan temsilciler kendilerini sadece ve sadece sendika yönetimine karşı sorumlu hissetmektedir. Bu düzen yıkılmalı en kısa zamanda işyeri temsilcileri karayolu işçisinin oylarıyla belirlenmelidir.

tek derdi, sürgün politikasıyla karayolu işçisinin yüreğindeki korkuyu büyütme idi. Sendika ağalarını sürgün politikasına iten şey saltanatlarının yıkılmasından duydukları korkuydu.

Yol-İş Genel Başkanı daha önceki Genel Kurul'da yaptığı konuşmada öncü işçi Yusuf Erdinç'e yönelik saldırgan ifadeler kullanmıştı. Öncü işçileri hedef göstermişti. İş çanak yalayıcılarını provoke edip saldırtmaya kadar vardırmıştı. 2 Ocak'taki Genel Kurul'da da Ramazan Açar benzer ifadeler kullandı.

Yol-İş Genel Merkezi mahkeme kararıyla yenilenen seçimde de, seçimden önceki süreçlerde de hep Adem Özokutan ve şürekasına omuz vermişti. Kayseri Pınarbaşı Şubesi'nde delege seçimlerinde yapılan usulsüzlüklere omuz vermiş, mahkeme kararıyla tescillenen usulsüzlüklere göz yummuştu. Güya seçimi kazanan muhalefet delegeleri müteahhitlerden destek almışlardı. Yıllardır müteahhit firmalarını üzmeme politikasına dört elle sarılan Yol-İş yönetiminin böylesi bir gerekçeyi ortaya koyarak delege seçimlerini iptal etmesi abesle iştigaldi. Bu komik gerekçenin altında imzası olanlar dönemin Yol-İş Şube ve Yol-İş Genel Merkez yönetimleriydi.

Pınarbaşı Şubesi delege seçimlerinin haksız, hukuksuz iptaline dayanan yanlış hesap mahkemeden döndü. Mahkemenin tespit ettiği kayyum, Genel Kurul'un 2 Ocak'ta yenilenmesine karar verdi. Yapılan Genel Kurul'da karayolu işçisinin

başındaki bela defedildi.

Artık yeni bir dönem başlıyor. Yeni yönetim söz, yetki ve karara dair tüm süreçlerde karayolu işçisinin inisiyatifini öne çıkaran bir yaklaşım sergilediği koşullarda Karayolları Kayseri Bölge'de çalışan işçilerin birliği pekişecek, mücadele azmi artacaktır. Bunun için de Karayolları 6. Bölge sınırları içindeki her işyerinde taban örgütlülüklerinin oluşturulması, toplu sözleşme vb. her süreçte karayolu işçilerinin inisiyatifinin esas alınması yaşamsal önemdedir.

Karayollarında yaşanan özelleştirme ve taşeronlaştırmanın son bulması için fiili meşru mücadelenin büyütülmesi yeni yönetimin en büyük görevlerinden biridir. Taşeron işçilerinin kadroya geçmesiyle berber karayollarında 3 skala uygulamasına karşı eşit işe eşit ücret mücadelesini büyütme için, açlık sınırının altında olan asgari ücretin insanca yaşanılabilir bir düzeye yükseltilmesi, işçi ve emekçilerin toplumsal sorunların çözümünden yana taraflaştırılması konusunda da yeni yönetim enerjik bir çaba ortaya koymalıdır.

Sadece seçimi kazanmak yetmez, karayolu işçisinin geleceğini karartan, sendika ağalarının tüm ayrıcalıklarını ortadan kaldıran bir tutum içinde olmak gerekir. Bunun için ne yapılması gerektiği ortadadır. Sendikada var olan işleyişe rağmen yeni yönetimde yer alan yöneticilerin işçi maaşından fazla olan tüm ayrıcalıkları reddetmeleri son derece

önemlidir. Sendika aidatları oldukça yüksektir. Bu aidatların makul bir düzeye çekilmesi için mücadele etmek gerekir. Sendikanın gelir ve gider kalemleri her ay düzenli olarak üyelerin bilgisine sunulmalı ve sendika üyesi işçilerin denetimine açılmalıdır.

Sendikal işleyişte işçi demokrasisi hakim kılınmalıdır. İşçinin sözü, yetkisi ve kararları her aşamada belirleyici olmalıdır. Yol-İş'te temsilciler sendika yönetimi tarafından atanmakta ve doğası gereği sendika yönetimi tarafından atanan temsilciler kendilerini sadece ve sadece sendika yönetimine karşı sorumlu hissetmektedir. Bu düzen yıkılmalı en kısa zamanda tüm işyerlerinde sandık kurulmalı işyeri temsilcileri karayolu işçisinin oylarıyla belirlenmelidir.

Karayolu işçileri kaderlerini, geleceklerini hiç kimseye teslim etmemelidirler. İşçi gücünü yönetim kademesindeki yöneticilerden değil, kendi birliğinden alır. Karayolu işçisi örgütlü birliğini büyüttükçe, yeni yönetimin olası yanlışlıklarına da anında müdahale edebilir. Karayolu işçileri birleşen işçilerin yenilmezliği bilinciyse hareket etmelidir. İşçi sınıfının dünya ve Türkiye'deki şanlı direnişlerinin, 15-16 Haziranların, Kavellerin, Greiflerin, metal direnişlerinin gösterdiği yoldan yürümelidir.

YOL-İŞ KAYSERİ 1 NO'LU ŞUBE ÜYESİ ÖNCÜ İŞÇİLER

TKİP V. Kongresi toplandı!..

Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

Bir süre önce toplanan TKİP V. Kongresi çalışmalarını başarı ile tamamlamış bulunmaktadır. Parti tüzüğünün öngördüğü zaman sınırları içinde ve saptadığı kurallar çerçevesinde toplanan TKİP V. Kongresi, partimizde sağlam temellere sahip örgütsel demokrasinin yeni bir göstergesi olmuştur. Partinin temel örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği TKİP V. Kongresi, Kuruluş Kongresi sonrasında en geniş bileşenle toplanan parti kongresi olmanın yanısıra, kadın delegelerin çoğunluğu oluşturduğu ilk parti kongresi olmak özelliği de taşımaktadır.

Kapsamlı bir gündemle toplanan TKİP V. Kongresi, iki haftayı bulan yoğun çalışmaları boyunca saptanmış tüm gündem maddeleri üzerine ayrıntılara inen tartışmalar yapmış ve yeni dönemde partiye yol gösterecek önemli sonuçlara ulaşmıştır. Tüm çalışma süreci boyunca V. Parti Kongresi'ne devrimci bir ruh ege-men olmuş, parti yaşamındaki sorunlar ve zaaf lar çok yönlü eleştirilere tabi tutulmuş, böylece partinin ideolojik ve manevi bütünlüğü daha da pekiştirilmiştir.

2012 sonbaharında toplanan TKİP IV. Kongresi, parti yaşamımızda yeniden inşa süreci olarak nitelenen dönemin esas yönünden geride kaldığını, böylece kendisini izleyecek yeni parti kongresi ile birlikte partinin artık yeni bir döneme gireceğini saptamıştı. Partinin siyasal yaşamında sınıf eksenli bir devrimci güç odağı haline gelebilmesi çabasıyla belirlenecek bu yeni dönemin sorunları üzerinde yoğunlaşmak, yeni parti kongresinin temel misyonu olacaktır. TKİP V. Kongresi gündemini ve çalışmalarını kendisi için önden saptanmış bu misyonun gerekleri doğrultusunda ele aldı. Parti yaşamına dönük sorunlardan çok, siyasal mücadelenin temel ve güncel sorunlarına yoğunlaştı. İdeolojik ve ilkesel bakış açısı temelinde partinin bu sorunlara ilişkin çizgisini netleştirdi, yeni döneme ilişkin görev ve sorumluluklarını belirledi.

Partimizin siyasal mücadele sahnesinde sınıf eksenli devrimci bir güç odağı olarak öne çıkması, devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminde oynayabileceği rol, bu alanda sağlayacağı başarı ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. TKİP V. Kongresi tüm çalışması boyunca bu gerçeği göz önünde bulundurmuş, gündemindeki tüm sorunları bu bakış açısıyla ele almıştır. Devrimci bir sınıf hareketi geliştirmenin sorunları kongre gündeminin esasını oluşturmakla

Kapsamlı bir gündemle toplanan TKİP V. Kongresi, iki haftayı bulan yoğun çalışmaları boyunca saptanmış tüm gündem maddeleri üzerine ayrıntılara inen tartışmalar yapmış ve yeni dönemde partiye yol gösterecek önemli sonuçlara ulaşmıştır. Tüm çalışma süreci boyunca V. Parti Kongresi'ne devrimci bir ruh ege-men olmuş, parti yaşamındaki sorunlar ve zaaf lar çok yönlü eleştirilere tabi tutulmuş, böylece partinin ideolojik ve manevi bütünlüğü daha da pekiştirilmiştir.

kalmamış, gündemin tüm öteki sorunları da bu temel hedef ve görevle ilişki içinde ele alınmıştır.

Devrimci bir işçi sınıfı hareketinin gelişiminde etkin bir rol oynamak, partimizin kendi gelişim süreçleri bakımından yaşamsal önemdedir. Parti bu alandaki başarısı ölçüsünde varlığını ve gelişimini sağlam bir maddi sınıfsal zemine oturtmuş olacaktır. Siyasal ve örgütsel yaşamında karşı karşıya bulunduğu çeşitli türden sorunların köklü ve kalıcı çözümüne de ancak böylesi bir zemin üzerinden ulaşabilmek olanağı bulabilecektir. Devrimci sınıf partisini sosyalizm ve sınıf hareketinin gerçek organik birliği olarak kavrayan TKİP, parti örgütüne ve yaşamına ilişkin tüm sorunların sağlıklı çözümüne de bu perspektif üzerinden bakmaktadır.

Fakat devrimci bir sınıf hareketi, partimizin kendi gelişim süreçlerinin ötesinde, bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadele bakımından da en temel, en acil, en çözücü, dolayısıyla en belirleyici bir ihtiyaçtır. Halihazırdaki gerici dengeleri devrimci bir doğrultuda bozabilecek, mevcut gerici statükodan devrimci bir çıkış yolu hazırlayabilecek biricik olanaklı yol budur. Bu gerçek, partimizin kendi gelişim ihtiyaçları ile devrimci siyasal mücadeleyi başarıyla geliştirebilmenin ihtiyaçları arasındaki anlamlı çakışmaya işaret etmektedir. TKİP kendi gelişimini sağlam bir sınıfsal zemine oturtma gayretinde başarılı olabildiği ölçüde, devrimci sınıf mücadelesini ge-

liştirmede de üzerine düşeni en etkin ve verimli bir biçimde yerine getirebilme olanağı bulabilecektir.

TKİP V. Kongresi, günümüz dünyasının güncel gelişmelerini, partimizin yeni tarihsel döneme ilişkin tespit ve tahlilleri ışığında ele almıştır. Bu bakış açısına uygun olarak, tekil olgu ya da olaylardan çok onların da birer yansıması oldukları temel süreçler, bu süreçlere karakterini veren ilişki ve çelişkiler üzerinde durmuştur.

Partimizin dünya olaylarına ilişkin değerlendirmeleri, akmakta olan sürecin sınımasından geçmekte ve esas yönünden doğrulanmaktadır. TKİP V. Kongresi, gereğince yararlandığı bu değerlendirmelerin güncelliğini koruduğunu özellikle vurgulamakta, iki kongre arası dönemde yaşanan en önemli gelişmelerle ilgili olarak aşağıdaki hususların altını çizmektedir.

Kapitalist-emperyalist dünya düzeni halen bütünsel bir kriz içindedir. Kriz çok boyutludur; toplumsal yaşamın ve uluslararası ilişkilerin tüm alanlarını kapsamaktadır. Kriz koşullarının da özel etkisiyle sisteme karakterini veren başlıca çelişmeler günden güne keskinleşmektedir.

Halen kapitalist dünya sisteminin genelini kapsayan ekonomik kriz, konjonktürel değil fakat büyük tarihsel birikimlerin ürünüdür. Aşılmasına yönelik tüm çabalara rağmen sürmekte olması bu-

nun bir ifadesidir. Sistemin genelini kapsayan büyük bir iktisadi çöküntü, geniş çaplı emperyalist savaşların yaratacağı büyük bir iktisadi yıkım ya da toplumsal devrimlerle aşılamadığı sürece, mevcut yapısal ekonomik krizin çeşitli dalgalanmalar içinde sürmesi kaçınılmazdır.

Kapitalist dünya sisteminin hali hâzırdaki en büyük başarısı, yarattığı tüm sorunlara rağmen krizi yönetebilmesidir. Bu başarının gerisinde temelde işçi sınıfının denetim altında tutulabilmesi vardır. Bu sayede krizin ürettiği faturalar sistemli biçimde işçi sınıfına ve emekçilere ödettilerilebilmekte, böylece krizin yıkıcı etkileri sınırlandırılabilir. Halen istisnasız olarak tüm kapitalist dünyada yapılan budur. Ekonomisi nispeten iyi durumda olan en zengin emperyalist ülkeler bile işçi sınıfına ve emekçilere tavizler vermeye yanaşmamaktadırlar. Ekonomik kriz ve onun körüklediği kıyasıya kapitalist rekabetin yanısıra, dünya ölçüsünde kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma, sonu gelmeyen emperyalist müdahale ve savaşların yarattığı ağır faturalar, emperyalist burjuvaziyi bu tutumu süreklileştirmeye yöneltmektedir.

Yeni tarihi dönemin dayattığı bu katı tutum, kaçınılmaz biçimde emek-sermaye çelişkisini keskinleştirmekte, işçi sınıfı ve emekçilerin hoşnutsuzluğunu günden güne büyütmektedir. Sınıf ve kitle hareketlerindeki yaygınlaşma ve süreklilik bunun göstergesidir. Sınıf ve kitle hareketleri halen çeşitli iniş çıkışlar içinde

dünyanın dört bir yanında sürmektedir. Bugün için belli sınırları aşmakta zorlansalar da, işçi sınıfı ve emekçiler bu mücadeleler içinde herşeye rağmen bir eğitimden geçmekte, geleceğin daha ileri mücadeleleri için güç ve deneyim biriktirmektedirler.

Dünya olaylarının genel seyri, devrimci kriz dönemlerinin kaçınılmaz olarak geleceğine ilişkin olarak her geçen gün daha fazla veri sunmaktadır. Bu durumda tayin edici ihtiyaç, kendi hazırlığını pratik planda işçi sınıfını örgütleme ve devrimcileştirme çabası içinde anlamlandırarak devrimci partilerin varlığıdır. Halen en temel sorun ve dolayısıyla geleceğin büyük çatışmalarına devrimci hazırlık açısından büyük zaafiyet, bu türden partilerin yokluğu ya da belirgin zayıflığıdır.

Kapitalist dünyada, özellikle de Avrupa'da kendini gösteren iki önemli siyasal gelişme, kapitalist dünyanın içinde debelenmekte olduğu kriz kadar, devrimci öznel etkenine ilişkin bu zayıflığın da bir yansımasıdır. Bunlardan ilki faşist akımların birçok ülkede belirgin bir biçimde güç kazanması, ötekisi bazı ülkelerde sol adına orta sınıf eksenli reformist akımların öne çıkmasıdır.

Özellikle emperyalist metropollerde faşist akımların güç kazanması, sistemin çok yönlü krizinin en dolaysız göstergelerinden biridir. Kapitalist krizin yıkıcı etkileri altında hoşnutsuzluğu artan ve gelecek güvensizliği büyüyen kitleler, devrimci bir çıkış alternatifinin geliştirilemediği koşullarda, umutsuzluğa kapılmakta ve kolayca faşist akımların tuzağına düşebilmektedirler. Bu, özellikle günümüz Avrupa'sında, halen en ciddi ve gelecek bakımından en tehlikeli siyasal olgulardan biridir. Sistemin yönetenleri, tüm ikiyüzlü söylemlerine rağmen, zeminini bizzat düzledikleri bu gelişmeye gerçekte çok yönlü bir imkan olarak bakmakta, nitekim daha bugünden ondan gereğince yararlanmaktadırlar. Bir yandan bu alandan gelen güncel basıncı baskıcı politika ve önlemlerini uygulamaya geçirmenin bir bahanesi olarak kullanmakta, öte yandan bu faşist akımları ağır kriz dönemleri için bir alternatif olarak yedekte tutmaktadırlar.

Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos türünden partiler şahsında ken-

dini gösteren öteki siyasal gelişme, orta sınıf eksenli reformist akımların emekçilerin sola açık kesimleri içinde güç kazanması, parlamentarist hayalleri körüklemesi, böylece devrimci alternatifini geri plana itmesidir. Kapitalist ekonomik krizin işçi sınıfından öteye toplumun heterojen ara katmanlarında yarattığı yıkım, gerçekte yeni bir olgu değildir. Otuz yılı aşan sosyal yıkım politikaları toplumun bu katmanlarının yaşam ve çalışma koşullarını da sistemli bir biçimde hedef aldı. Sahip oldukları ayrıcalıklar sürekli biçimde tırpanlanıp sınırlandı. Bunu her zaman hoşnutsuzlukla karşılayan bu katmanlar, buna rağmen işçi sınıfı ve emekçiler gibi uzun yıllar boyunca buna çaresizce boyun eğdiler. Bugün yeni olan bu durumun artık değişmesi, dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hareketlenmesi, bu hareketlenmenin yıkıma uğrayan ara katmanları da kapsıyor olmasıdır.

Yaşadıkları büyük hoşnutsuzluklara rağmen hareketlilik içindeki emekçi kitleler henüz devrimci arayışlara hazır değiller. Çalışma ve yaşam koşullarını hafifletecek kısa dönemli çözümler, hele de bunlar zorlu çabalar ve ağır bedeller ödemeyi gerektirmiyorsa, bugün için onlara daha cazip görünebilmektedir. Orta sınıf karakterli yeni reformist sol akımlar işte tam da bu durumdan yararlanmaktadırlar. Kendi sosyal konum ve özlemlerinin sınırlarını belirleyen bir programı, ki bu kendi dünkü konumlarını yeniden kazanmakla aynı anlama gelmektedir, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere bir kurtuluş reçetesi olarak sunmaktadırlar.

Gerçekte bu akımların emperyalist sistem ve kurulu kapitalist düzenle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Kurulu düzenin temellerini benimsemekte, fakat bugünkü biçiminin reformdan geçirilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Sosyo-ekonomik planda '70'li yılların sosyal kazanımlarına dönüş ile siyasal planda güçlendirilmiş burjuva demokrasisi (ki kendileri buna "radikal demokrasi" diyorlar), Syriza ve Podemos türü akımların programatik ufkunu oluşturmaktadır.

Fakat bu türden aldatici kolay kurtuluş reçetelerinin yapısal kapitalist kriz koşullarında herhangi bir başarı şansı yoktur. Syriza çıkışının yarattığı aldatici

parıltının aylarla ölçülen kısa bir zaman dilimi içinde sönmeye somut olarak göstermiş bulunmaktadır. Boş hayallere dayalı büyük umutlarla hükümet olan Syriza, iflas eden geleneksel sosyal-demokrat partinin yerini düzen siyaseti payına doldurmaktan öteye gidememiştir. Öteki ülkelerdeki benzer akımların akıbeti en iyi durumda bundan farklı olmayacaktır.

TKİP V. Kongresi, devrimci partilerin bu türden akımlarla araya açık ve kesin sınırlar çizmesinin, onların kitlelerde yarattığı aldatici hayallerle sistemli biçimde mücadele etmenin özel önemine işaret eder. Bu, devrimci süreci başarıyla ilerletmenin olduğu kadar, bu akımların kitlelerde kaçınılmaz olarak yaratacakları hayal kırıklığını göğüsleyebilmenin de zorunlu bir koşuludur.

Kapitalist dünya ekonomisindeki yapısal krizin ve buna bağlı olarak emek-sermaye ilişkilerinde artan gerilimlerin temel önemde bir başka önemli siyasal sonucu ise, siyasal sistemin gözden düşmesi ve polis devletine sistemli geçiştir. İlki kitlelerin geleneksel burjuva partilerine, genel oy sistemine ve parlamentoya duyduğu açık güvensizlikte (ki bu kendini geleneksel partilerden kopuşta ve seçimlere katılım oranlarındaki dramatik düşüşlerde özellikle gösteriyor), ikincisi 11 Eylül saldırılarından beri "teröre karşı savaş" adı altında emperyalist metropollerde kurumsal ve yasal planda atılan sonu gelmez adımlarda kendini gösteriyor. Bu ikincisi, polis devletine geçiş, günümüz kapitalist dünyasının gün-

den güne belirginleşen genel eğilimidir. Kendi işçi sınıfına ve emekçilerine onları yatıştırabilecek yeterli tavizler vermek olanağını yitiren burjuvazi, bu gerçeğin zorunlu tamamlayıcısı olarak polis devletine geçişi, güncel ihtiyaçların yanısıra geleceğin devrimci kriz dönemlerine bugünden bir hazırlık olarak ele almaktadır. Bunun için kullanılan temel bahane ise her zamanki gibi "teröre karşı mücadele" olmaktadır.

Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümünü oluşturmaktadır.

Günümüzde emperyalist müdahaleler ve savaşlar giderek çoğalmakta, adeta olağanlaşmaktadır. Doğrudan emperyalistler tarafından başlatılıp yürütülen savaşlara son zamanlarda yerel işbirlikçiler aracılığıyla yürütülen savaşlar eklenmektedir. Afganistan, Irak ve Libya'ya karşı emperyalist savaşlar ilk durumun örneği iken, Ukrayna, Suriye ve Yemen ikinci durumun örnekleridir. Emperyalistler dolaylı olarak kışkırttıkları, bir dönem yerel işbirlikçileri aracılığıyla yürüttükleri bu savaşlarda çok geçmeden doğrudan taraf olarak kendileri de yer almaktadır-

lar. Günümüz Ortadoğu'sunun en büyük kanayan yarası Suriye, bunun en güncel örneğidir. Suriye halen neredeyse tüm büyük emperyalist devletlerin hava ve deniz güçleriyle üşüşükleri bir av sahası durumundadır.

Tüm bu savaşlar dolaysız olarak emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelelerinin bir ürünüdür. Kuşkusuz bu onların yapay olarak yaratıldıkları anlamına gelmemektedir. Fakat yerel düzeyde var olan yaraları kaşıyan ve acımasızca kanatan her durumda emperyalistler olmakta, yerel sorunlar ya da anlaşmazlıklar emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinin bir olanağı olarak kullanılmaktadır.

Sistemin yapısal krizinin temel unsurlarından biri olarak emperyalist dünyadaki hegemonya bunalımı yeni bir durum değildir. Bununla birlikte son yılların gelişmeleri bunun gitgide ağırlaştığını, çatışma ve savaşlardaki artış ve sertleşmenin aynı zamanda bunun bir yansıması olduğunu göstermektedir.

Partimizin konuya ilişkin değerlendirmelerinde hep vurgulandığı gibi, sistemdeki hegemonya krizinin en özgün yanı, ABD emperyalizminin hegemon konumunu artık eskisi gibi sürdüremez duruma düşmesi, fakat emperyalist dünyada hegemonyayı ondan koparıp almaya talip bir emperyalist gücün ise halen olmamasıdır. Bu özgün tarihi durumun ikili sonuçlarından ilki, herşeye rağmen en güçlü emperyalist devlet olan ABD emperyalizminin belirgin üstünlüklerine dayanarak ve hegemonyasını restore etmek üzere saldırgan bir politika izlemesidir. Öteki sonuç ise, buna direnen ve büyüyen güçlerine bağlı olarak kendilerine alan açılmasını isteyen emperyalist devletlerin bunu çok kutuplu dünya talebi olarak somutlamaları, kendi aralarında buna uygun yeni ilişkiler ve ittifaklar

geliştirmeleridir.

Rusya ve Çin, bu konumdaki büyük emperyalist devletlerden halen ön planda olan ikisidir. Rusya, Gürcistan savaşından (2008) beri ABD emperyalizmi liderliğindeki batı bloku tarafından kendisini kuşatmaya yönelik girişimlere aktif biçimde direnmektedir. Sürmekte olan Suriye ve Ukrayna savaşları bu direnişin öne çıkan güncel örnekleridir. Rusya'nın her iki alandaki inisiyatif ve dikkate değer başarısı, emperyalist hegemonya bunalımının yeni bir düzeyde tesicili olmuştur. Benzer bir direnişi, kendisini çevrelemeye yönelik ABD kuşatmasına karşı Uzak-Doğu'da Çin sergilemekte, durum henüz sıcak bir çatışmaya yol açmamış olsa da gerilim günden güne tırmanmaktadır.

Bütün bunları Çin ile Rusya arasında askeri alan da dahil hemen tüm alanları kapsayan yakın ilişkiler, bir tür yeni bloklaşma tamamlanmaktadır. Hegemonya krizindeki derinleşmeye ve emperyalistler arasındaki sertleşmeye bağlı olarak bu türden stratejik bloklaşma eğilimleri güç kazanacak, emperyalist dünyadaki gerçek iç savaş giderek açıklık kazanacaktır.

Tüm bu gelişmeler doğal olarak silah-

lanma yarışını ve militarizmi de insanlık tarihinin görmediği boyutlarda azdırmakta, yaygınlaşan yerel savaşların bir dünya savaşına doğru büyümesi riskini de artırmaktadır.

Tüm bu savaşlar dolaysız olarak emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelelerinin bir ürünüdür. Kuşkusuz bu onların yapay olarak yaratıldıkları anlamına gelmemektedir. Fakat yerel düzeyde var olan yaraları kaşıyan ve acımasızca kanatan her durumda emperyalistler olmakta, yerel sorunlar ya da anlaşmazlıklar emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinin bir olanağı olarak kullanılmaktadır.

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri, saldırganlık ve savaşların esas alanı hala da Ortadoğu'dur. Suriye başta olmak üzere Irak, Libya ve Yemen halen sıcak savaşın yıkım ve acıları içinde kıvrılıyor. Bu savaşlarda yüz binlerce masum insan yaşamını yitirdi ya da sakat kaldı. Milyonlarca yerini yurdunu terk etmek zorunda kaldı, halen göçmen yaşamının çok yönlü acılarıyla boğuşuyor. Bu duruma yol açan savaş ve çatışmalarda ulusal, dinsel, kültürel farklılıklar en ölçsüz bir biçimde kullanıldığı için, halklar arası ilişkiler de çok büyük tahribatlara uğradı.

D ü m e n i n d e AKP'nin durduğu Türk sermaye devletinin ABD emperyalizminin çıkarları ve kendi sefil hesapları uğruna dolaysız biçimde katkıda bulunduğu bu durumdan kazançlı çıkan tek bölge ülkesi ise, emperyalizmin Ortadoğu'ya saplı hançeri olarak duran siyonist İsrail oldu. Ortadoğu'daki bir dizi ülkeyi,

özellikle de Suriye ve Irak'ı etnik, dinsel ve mezhepsel sorunları kışkırtarak bölmek ve böylece güçten düşürmek, uluslararası siyonist merkezlerin daha 1980'lerin başında deşifre olmuş bir stratejik planı idi. Irak ve Suriye üzerinden bu tam da siyonist planlarda ortaya konulan hedeflere uygun biçimde bugün fiilen gerçekleşmiş bulunuyor.

ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail bunu AKP'den İŞİD'e her türden ve her renkten gerici İslami akımlar sayesinde başardılar. İslami akımların doğrudan ya da dolaylı biçimde her zaman emperyalizmin hizmetinde oldukları, son yılların acı olaylarıyla bir kez daha kanıtlanmış oldu. Olayların tüm seyri, her biçimiyle siyasal İslamın, bölüp parçalayarak bölge halklarını felakete sürüklemek ve böylece emperyalizme kolayından yem etmek dışında bir misyonu olmadığını ortaya koydu.

Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozaiğidir. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir. Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin devrimcilerine çok daha büyük bir sorumluluk yüklemektedir.

III

Kriz bölgeleriyle çevrili günümüz Türkiye'si kendi de kriz içinde bir ülkedir. Çok boyutlu bu bütünsel kriz toplumsal yaşamın hemen tüm alanlarını ve uluslararası ilişkileri bir arada kapsamaktadır. Halen resmi dış politika genel bir çöküntü içindedir. Kararsız bir dengede ifadesini bulan rejim krizi şu sıra geri plana düşmüş görünse de gerçekte onu yaratan tüm sorunlar yerli yerinde durmaktadır. Türkiye değil bir "hukuk devleti", kanun devleti bile olmaktan çıkmıştır. Kendi yasa ve kurallarını bile hiçe sayan bir keyfi yönetim iş başındadır ve yarattığı faşist polis rejimiyle toplumu, özellikle de toplumsal muhalefeti, ölçsüzce terörize etmektedir. Toplumu dikey olarak kesen dinsel gericilik-laiklik gerilimi, yansırı dinci iktidar döneminde daha da ağırlaşan Alevi sorunu, siyasal krize ideolojik-kültürel

boyutlar kazandırmaktadır. Ve nihayet, yıllardır “çözüm süreci” aldatmacasıyla denetim altında tutuluyor gibi görünen Kürt sorunu bugün bir kez daha bütün ağırlığıyla ve çok yönlü ağır faturasıyla toplumun gündemindedir.

Krizin ekonomik ve sosyal boyutları daha iyi bir görünüm sunmuyor. “Sıcak para”ya ve dış borca endeksli kapitalist ekonomide sorunlar gitgide çoğalmaktadır. Kronik bütçe ve dış ticaret açıkları her zaman olduğu gibi katlanarak büyüyen dış borçlarla karşılanabilmektedir. Dış politikada yeni boyutlar kazanmış çöküntünün ekonomiye muhtemel ağır faturası, düzen çevrelerinde yakın geleceğe yönelik kaygıları ayrıca büyütmektedir. Büyüyen işsizlik, artan yoksulluk, derinleşen gelir uçurumu (bir yanda sayısı artan dolar milyarları, öte yanda yoksulluk sınırı altında yaşayan otuz milyon insan!), ekonomik ve sosyal hakların sonu gelmeyen budanması ise, genel tabloyu sosyal kriz yönünden tamamlamaktadır.

Dış politikadaki genel çöküntü yeni değil son yılların iyi bilinen bir gerçeğidir. Yeni olan çöküntünün kazandığı boyutlardır. Rusya ile yaşanan son krizden sonra Türk burjuva gericiyi kendini çevreleyen bölgede adeta kapana kısılmış gibidir. Bu tecrit sürecini başlatan, AKP iktidarı tarafından ABD emperyalizmi hesabına Suriye’ye karşı büyük iddialarla gündeme getirilen düşmanca politika olmuştu. Geline yerde ise Türk sermaye devleti Suriye’ye ilişkin süreçlerin neredeyse tümüyle dışına sürülmüştür. Suriye’den elinde kala kala İŞİD ve El Nusra türünden cihatçı suç çeteleriyle kurduğu kirliliği ve karanlık ilişkiler kalmıştır. İşlerin bu cephesinde tabloyu, Suriye krizinin Kürt sorununa kazandırdığı yeni boyutlar ve Kürt hareketine açtığı büyük imkanlar, dolayısıyla Türk sermaye devletini karşı karşıya bıraktığı yeni büyük açmaz tamamlamaktadır.

Bu dış politika hezimetinin tek sonucu bir dizi bölge ülkesi ile ilişkilerin dibe vurması, dolayısıyla bunun ağır siyasal ve iktisadi faturası değildir. Bundan da önemli olan, bu bölgesel tecrit durumunun Türk devletini ABD ve Avrupa emperyalizmine, onların savaş makinası NATO’ya, her zamankinden daha muhtaç ve bağımlı hale getirmiş olmasıdır.

AKP iktidarı ile birlikte yola yeni Osmanlıcı projelerle çıkmıştı ve hedef, batılı emperyalist çıkarlarla uyum içinde bölge ülkelerine nüfuz etmek, bir tür alt emperyalist güç konumu kazanmak, bunun siyasal ve iktisadi sonuçlarından sefilce yararlanmaktı. Türkiye kapitalizminin ulaştığı gelişme düzeyinin bunu hem bir ihtiyaç haline getirdiği, hem de olanaklı kıldığına inanılıyordu. Bu hedef ışığında bugünkü durum, acınacak türden bir iflas tablosudur. Rusya krizi Türk

burjuvazisinin gerçek çapını gözler önüne sermiş, sahip olduğu iktisadi, siyasi ve askeri gücün sınırlarını ortaya koymuştur. Bu durumda ona bir kez daha o çok iyi bilinen utanç verici tarihsel misyon, bölgenin Ortaçağ artığı gerici rejimleriyle işbirliği halinde ABD ve Avrupa emperyalizminin bölgesel çıkarlarına bekçilik yapmak kalmıştır. Bunun zorunlu uzantısı siyonist İsrail ile ilişkilerin yeniden eski rayına oturtulmasıdır. Nitekim halen beklenmedik bir kıvraklıkla yapılmakta olan da budur.

TKİP V. Kongresi, Türk burjuvazisi ve devletin emperyalizmin hizmetinde izlediği gerici ve saldırgan dış politika çizgisinin iflasını, bölge halkları kadar Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri payına da son derece olumlu bir gelişme olarak değerlendirmekte, bölgenin mazlum halklarıyla tam dayanışmasını ilan etmektedir. Halkları dinsel, mezhepsel, etnik ve kültürel farklılıklar üzerinden oynanan oyunları boşa çıkarmaya, bölge üzerinde farklı hesaplarla hareket eden tüm emperyalist odaklar ve onların yerel işbirlikçilerine karşı kendi aralarında kenetlenmeye çağırılmaktadır.

7 Haziran seçim sonuçları solda ölçüsüz hayallere ve dolayısıyla rehavete yol açarken, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazinin onunla en sıkı ilişkiler içindeki kesimi için de, birikmiş sorunları bir “büyük koalisyon” yoluyla çözenin bir olanağı olarak görülmüştü. Tek başına iktidar olanağını yitirmek istemeyen AKP, Kürt halkına karşı gündeme soktuğu yeni kirliliği savaş politikası başta olmak üzere çeşitli kirliliği oyunlarla bu arayışı boşa çıkararak konumunu korudu. Fakat elde ettiği bu başarıya rağmen kendi hedefleri üzerinden rejimi yeni bir dengeye kavuşturmak şansı yine de yoktur. Bu durumda düzen siyasetine egemen kararsız denge bir dönem daha sürecek, uygun koşullar oluştuğunda çatışma etkenleri kaçınılmaz olarak kendini yeniden gösterecektir. Sorumluluğunu dolaysız olarak Erdoğan AKP’sinin taşıdığı dış politika hezimetinin almış bulunduğu bugünkü boyutlar, bunun koşullarını kendi yönünden şimdiden hazırlamaktadır.

Dış politika alanındaki hezimetini ABD ve İsrail’e sığınarak dengelemeye, böylece onlarla ilişkilerini de onarmaya çalışan AKP iktidarı, aynı şeyi Kürt halkına karşı başlattığı geniş çaplı kirliliği savaş sayesinde düzen ordusuyla ilişkilerinde yapmaya çalışmaktadır. Bunun ona iktidar konumunu daha da güçlendirme olanağı mı sağlayacağı, yoksa kaçınılmaz düşüşünü mü hızlandıracağı, Türkiye’de ve bölgede olayların izleyeceği karmaşık seyre bağlı olarak zaman içinde görülebilecektir.

AKP tüm iktidar dönemi boyunca emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye hizmette kusur etmedi. Bu doğ-

TKİP V. Kongresi, Türk burjuvazisi ve devletin emperyalizmin hizmetinde izlediği gerici ve saldırgan dış politika çizgisinin iflasını, bölge halkları kadar Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri payına da son derece olumlu bir gelişme olarak değerlendirmekte, bölgenin mazlum halklarıyla tam dayanışmasını ilan etmektedir.

rultuda işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici toplumsal muhalefete karşı kesintisiz bir saldırı çizgisi izledi. Düzen içi iktidar mücadelesinde konumunu güçlendirmek doğrultusunda çok iyi kullandığı aldatıcı “çözüm süreci” sürdüğü sürece, hiç değilse ulusal istemleri yönünden ve bir süreliğine Kürt halkı bu saldırı çizgisinin dışındaymış gibi göründü.

Geçici olmaya mahkum bu aldatıcı durum 7 Haziran seçimlerinin hemen sonrasında sona ermişti. 1 Kasım’da elde ettiği başarının ardından ise AKP artık yeni düzeyde bir saldırı ve savaş hükümeti olarak hareket etmektedir. Reform paketleri adı altında işçi sınıfına ve emekçilere karşı yeni saldırılara hazırlanırken, Kürt halkına karşı da yasa, kural ve sınır tanımayan kapsamlı bir kirliliği imha savaşını devreye sokmuş bulunmaktadır.

Bölgedeki gelişmelerin basıncı altında ve Amerikan emperyalizminin özel teşvikiyle gündeme getirilen “çözüm süreci”, Kürt sorununu gerçekten çözmeyi değil fakat sınırlı tavizlerle yatıştırıp denetim altına almayı hedefliyordu. Kürt Hareketi ise bu kaba aldatmacayı

ciddiye alarak, ancak devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde etmeyi umuyordu. Geline yerde bir arada çöken, sermaye devletinin sefil hesapları ile Kürt Hareketi’nin dayanaktan yoksun hayalleridir.

Ortadoğu’daki gelişmeler çerçevesinde Türkiye topraklarını Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri için yeniden bir sıcak savaş üssü haline getiren Türk sermaye devleti, bunun karşılığında Kürt halkının özgürlük mücadelesini kapsamlı askeri operasyonlarla ezme ve sindirme izni almıştır. Halen yürütülmekte olan kapsamlı kirliliği imha savaşı, o dönülmeyen korkulan ‘90’lı yılları şimdiden fersah fersah geride bırakmaktadır. Artık hedeflenen, Kürt halk kitlelerinin bizzat kendisidir. İl ve ilçelerde haftalar boyu süren sokağa çıkma yasakları, kentsel yerleşim bölgelerinin ordu ve polis ablukası altında tanklar ve toplarla yakılıp yıkılması, sıradan insanların sorgusuz sualsiz katledilmesi, yüzbinlerce insanın göçe mecbur edilmesi, bütün bunlar bunun ifadesidir.

TKİP V. Kongresi, ödediği büyük bedellere rağmen boyun eğmeyen Kürt halkının yiğit direnişini selamlamakta, tüm meşru istemlerini kararlılıkla desteklemekte, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesine omuz vermeye çağırılmaktadır.

Fakat öte yandan, bedelleri ağır bu mücadelenin halen en büyük zaafının çözüme götüreceği bir devrimci stratejik çizgiden yoksunluk olduğu gerçeğinin de altını çizmektedir. Ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik, kurulu sermaye düzeninin doğasına aykırıdır. Bu haklı istemlerde ısrar edilecekse eğer, sermaye düzeni ile uzlaşmaya dayalı anayasal reformlar çizgisi terk edilmeli, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle omuz omuza birleşik devrim yolu tutulmalıdır. Gerçek ulusal özgürlüğü ve tam eşitliği elde edebilenin, bu arada sorunu işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına en uygun biçimde çözebilmenin biricik olanaklı yolu budur.

IV

Ana gövdesiyle Türkiye solunun devrimden kopması ve reformist bir çizgide düzen çatlaklarında politika yapmaya yönelmesi, AKP iktidarı dönemini öncelemektir. Bununla birlikte AKP'li dönemin kendine özgü koşullarında bunun yeni boyutlar kazandığı da bir gerçektir. Düzen siyasetinde tüm dengelerin alt üst olmasıyla belirlenen bu yeni dönemde, düzen siyasetinin seyrini güncel koşullar üzerinden etkileme hevesleri reformist solu düzen içi çatışmanın basit bir eklentisi durumuna düşürmüştür.

Reformist sol bu dönemde, birinden birine daha yakın duran ara tonları da içermek üzere, ulusal cumhuriyet ve demokratik cumhuriyet çizgileri ekseninde iki ana akım halinde kümelendi. İlk kümeyi oluşturan ulusal cumhuriyetçiler, dinsel gericiliğin birleşik partisi AKP'ye karşı "Cumhuriyet'in kazanımları"ni savunmak iddiasında oldular. İkinci kümeyi oluşturan demokratik cumhuriyetçiler, Kürt sorununun çözümü ekseninde mevcut "Cumhuriyet'i demokratikleştirmek" çizgisi etrafında birleştiler.

TKİP başından beri tasfiyecilik karakterdeki bu iki reformist yönelime karşı ilkelere dayalı açık bir mücadele yürüttü ve bağımsız devrimci sınıf çizgisini savundu. Bu mücadelenin bilançosunu çıkararak ve onu temel yönleri üzerinden özetleyen TKİP IV. Kongresi, "Cumhuriyet tarihi бүтүнлүгү içinde irdelendiğinde, kapitalist gelişmenin değişen koşulları içinde ortaya çıkan yeni ihtiyaçlara bağlı olarak düzenli ve mantıklı bir evrim yaşadığı görülür" tespiti üzerinden sözü, reformist solun anmış bulunduğu iki ana yönelimine bağlıyordu:

"AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dola-

yıdır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

"Tükenen bir cumhuriyetten sözümlenene bir 'demokratik cumhuriyet' çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oylanmaktadır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş olduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğu bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını Ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumsallaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)

Aradan geçen üç yılın olayları ışığında bu değerlendirmeler bugün çok daha anlamlı, çok daha günceldir. Bu değerlendirmenin yapıldığı dönemin Türkiye'si ile günümüz Türkiye'si arasındaki temel fark, aldatma ve oyalamaya dayalı "çözüm süreci" politikasının bir yana bırakılması, Kürt sorununda inkar ve imha çizgisine geri dönülmesidir. İşte kendi başına bu temel önemde değişiklik, reformist solun iki ana kümesinin izledikleri çizginin dayandığı çürük temelleri

gözler önüne sermeye yetebilmiştir.

"Ulusal cumhuriyet" çizgisinin asıl temsilcisi konumundaki Perinçekçi parti, bugün artık dinsel gericiliğin iktidar partisi AKP'nin safındadır. Bu yeni saflaşmanın temel nedeniyse Kürt halkına karşı gündeme getirilen kirli imha savaşıdır. Perinçekçi parti halen değme faşistlere taş çıkartacak bir şovenist söylemlerle bu savaşın çığırkanlığını yapmakta, ABD ile yapılan kirli pazarlıkların ardından ve Türkiye topraklarının emperyalizminin savaş üssü olarak kullanılması karşılığında mazlum bir halka karşı gündeme getirilen bir imha savaşını "vatan savaşı" olarak sunmak yüzüzlüğü göstermekte, bu arada ordu ve polis şahsında faşist-militarist kurumları göklere çıkarmaktadır.

Bu tutum tiksinti vericidir fakat yarattığı açıklıklar fazlasıyla öğreticidir. Dinsel gericiliğe karşı mücadele adı altında bugün artık iliklerine kadar çürümüş bir burjuva cumhuriyetinin kuruluş değerlerini kendi içinde idealize ederek varılan yer bu olmuştur. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira o kuruluş değerleri içinde Kürt ulusunun inkarı ve meşru ulusal haklarının gaspı da vardır. "Ulusal cumhuriyet" çizgisinin cumhuriyetin mirası konusunda en hassas olduğu "değer" in gerçekte ne olduğu böylece açığa çıkmıştır. Söz konusu olan Kürt sorunu olunca, öteki her şey onlar için "teferruat"a dönüşebilmektedir. Mazlum bir halkın tümüyle haklı ve meşru özgürlük ve eşitlik istemlerinin ezilebilmesi için, öteki cumhuriyet değerlerinin biçimsel varlığına bile katlanamayan bir dinsel gericilik odağının arkasında saf tutulabilmektedir. Bu, "ulusal cumhuriyet" çizgisinin en asli temsilcileri şahsında utanç verici iflasıdır.

"Ulusal cumhuriyet" çizgisinin ezen ulus şovenizmine yapısal olarak açık konumundan farklı olarak, "demokratik cumhuriyet" çizgisi etrafında birleşenler

Kürt halkının meşru ulusal istemlerini desteklemekte, dahası bunu savundukları çizginin esas eksenini olarak ele almaktadırlar. Bu tutumlarıyla "demokratik cumhuriyet" çizgisi bileşenleri ilerici-demokratik bir konumun temsilcileriydi ve hala da öyledirler. Ama bu, "cumhuriyetin demokratikleştirmesi" adı altında savundukları genel projenin aldatıcı ve hayalci, emekçilerde kurulu düzen hakkında temelsiz umutlar yarattığı ölçüde de gerici niteliğini değiştirmemektedir.

Bu çizgide hareket edenler, işin aslında Kürt ulusal hareketinin sıradan eklentileri olmaktan öteye gidemedikleri için, onun AKP ile ilişkilerindeki tüm tutarsızlıklarının bir biçimde kurbanı oldular. Tüm bu tutarsızlıkları görünürde rasyonelize eden "Kürt açılımı" ve "çözüm süreci" idi. Geline yerde bu ikili aldatmaca çökmüş bulunuyor. Oysa bunlara bağlanan umutlar ve buna bağlı olarak sergilenen tutumlar, AKP eksenli dinsel gericilik odağının bugünkü iktidar konumuna yerleşmesinde azımsanmayacak bir sorumluluğa sahiptir.

İliklerine kadar çürüyüp kokuşmuş bugünkü cumhuriyet bir iktisadi-sınıfsal temele, bir sınıf egemenliği sistemine dayanan ve binbir bağla emperyalizme bağımlı olan bir siyasal yapıdır. Dayandığı temellere ve uluslararası dayanaklarına dokunmaksızın onu kendi toplumsal varlık koşulları üzerinde demokratikleştirmeyi hedeflemek, bunu da emekçilere ve mazlum Kürt halkına bir kurtuluş reçetesi olarak sunmak, başlı başına bir aldatmacadır. Bunun Türkiye toplumunun tepesine bir kabus gibi çökmüş ultra gerici bir iktidarla girilen "çözüm süreci"yle gerçekleştirilebileceğine, en azından buna yakınlaşılabilceğine inanmaksa, bunun da ötesindedir.

Tüm bu hayaller son gelişmelerle çökmüştür ve bu kaçınılmaz bir sonuç

Ana gövdesiyle Türkiye solunun devrimden kopması ve reformist bir çizgide düzen çatlaklarında politika yapmaya yönelmesi, AKP iktidarı dönemini öncelemektir. Bununla birlikte AKP'li dönemin kendine özgü koşullarında bunun yeni boyutlar kazandığı da bir gerçektir.

olmuştur.

V

“Bugünün Türkiye’inde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gerici atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütme ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimleşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. “Ulusal cumhuriyet” ya da “demokratik cumhuriyet” projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.” (TKİP IV. Kongresi Bildirisi)

TKİP IV. Kongresi, reformist sol kümelenmelerin burjuva ara katmanların ufku oluşturduğu, onların çıkar ve özlemleriyle örtüşen liberal karakterdeki burjuva demokratik ya da burjuva ulusal çizgilerinin karşısına bu devrimci bakış açısıyla çıkmıştı. Burada ana vurgu devrimci strateji ve politikanın taşıyıcısı olabilecek biricik toplumsal güce, dolayısıyla işçi sınıfına, bu çerçevede işçi sınıfı hareketinin devrimleştirilmesine, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin geliştirilmesi temel görevindedir. Partimizin her vesileyle vurguladığı gibi, Türkiye’nin devrimci bir geleceği olacaksa eğer, bu ancak işçi sınıfı ile olanaklı olabilir. Modern burjuva toplumunda toplumsal devrimi bir ideal olmaktan çıkarıp bir gerçeğe dönüştürebilmenin başka bir yolu ya da olanağı yoktur. İşçi sınıfına inanan, bu sınıfa dayanmayan, onu birleştirmek, örgütlemek ve devrimci hale getirmek için varını yoğunu ortaya koymayanların devrimciliği boş bir laftan öteye gidemez ve sonunda şu veya bu biçimde düzen içine kapaklanmayla noktalanır. Kolay yolu tutarak burjuva ara katmanların kurulu düzenle bağdaşabilen çıkar ve özlemleriyle hareket eden “ulusal cumhuriyet” ya da “demokratik cumhuriyet” projelerinin yaşadığı güncel akıbetin açıkça gösterdiği gibi...

Soyut devrimci program, strateji ya da taktiklerin kendi başına bir anlamı, gücü ve dolayısıyla işlevi yoktur. Önemli olan bunların oluşturduğu devrimci çizgiyi, onun taşıyıcısı olabilecek toplumsal sınıf içinde ete kemiğe büründürmektir. Devrimci teori, program, strateji ve taktiklerin havada asılı kalan soyut söylemler olmaktan çıkıp maddi bir güce dönüşmesi, böylece hayata geçmesi, böylece toplumsal güç dengelerini değiştirmeye yönelmesi ancak bununla olanaklıdır. Aynı şekilde sınıfı temsil etmek iddiasındaki devrimci bir partinin toplumsal düzeyde bir güç odağı olarak öne çıkması ve devrimci süreci başarıyla geliştirebilmesi de ancak bununla, bu sayede olanaklıdır.

Kuşkusuz bizim için bu vurgularda bir yenilik yoktur; bunlar partimizin marksist devrimci ideolojik kimliğinin ayırdedici temel unsurları arasındadır. Yenilik uzun yıllara yayılan sabırlı ve soluklu çalışması ile, bu çalışmada yarattığı mevziler ve kazandığı deneyimle, partimizin bu bakış açısının gereklerini gerçekleştirmeye her zamankinden daha yakın olmasıdır.

Bu nedenle ki, TKİP IV. Kongresi’nin üç yıl önce ortaya koyduğu perspektif, iki kongre arası dönemde yaşanan gelişmeler ve partinin bu alanda kazandığı yeni deneyimlerin de ışığında, TKİP V. Kongresi’nin çalışmasının ana eksenini oluşturmuştur. Kongremizin temel şiarı, “Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!” çağrısı, sözkonusu perspektifin somutlanmış halidir. Bu çağrı, partinin devrimci sınıf mücadelesi görevlerine yüklenirken tutacağı çözücü halkayı tanımlamaktadır. Devrimci süreci ilerletmek devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek ölçüsünde olanaklıdır. Bunun ötesindeki tüm yollar, ge-

leneksel solun tüm deneyimiyle de açığa çıktığı gibi, batağa ya da hüsrana götüren çıkmaz yollardır.

“Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!” çağrısında özetlenen, bütünlüğü içinde partinin stratejik bakışı ve taktik yönelimidir. TKİP V. Kongresi ile başlayan yeni dönemde bu yönelim parti için artık çok daha somut, güncel, acil ve yakıcı bir anlam ve önem kazanmıştır. Parti sınıf eksenli bir güç odağı olmak hedefini ete kemiğe büründürmek, böylece sınıf mücadelesinde gerçekten etkin bir rol oynamak istiyorsa, bu halkadan sınıksız tutmak ve bu doğrultuda başarıya kilitlenmek zorundadır.

Partimiz sınıf çalışmasında yılların deneyimine sahiptir, sınıfı artık çok daha yakından tanımaktadır, sınıfla bağları günden güne gelişmektedir. Yakın dönem sınıf hareketi tarihinde gerçek bir kilometre taşı olan Greif Direnişi ile toplumsal düzeyde yankı yaratan Metal Fırtnası, partinin sınıf çalışması alanında katettiği mesafenin göstergeleri olmakla kalmamış, her biri kendi yönünden son derece önemli açıklıklar sağlamış, böylece partinin sınıf çalışması deneyimini yeni bir düzeye sıçratmıştır.

Greif Direnişi partinin sabırlı ve soluklu fabrika eksenli çalışmasının dikate değer bir örneği olmuştur. Solun büyük bir bölümüyle ilgisiz boş gözlerle izlediği, her renkten sendika bürokratinin ise açık ya da örtülü bir düşmanlıkla karşıladığı bu direniş sınıf hareketine egemen mevcut statükoyu derinden sarsmış, sınıf ve sendika hareketine yeni ölçüler, yeni devrimci kriterler getirmiş, öteki sınıf bölüklerine de hızla ulaşan yeni etkili sloganlar üretmiştir. Greif Direnişi, başarılı bir fabrika çalışması yürütmenin yanısıra, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmenin ve sendika bürokrasisine karşı etkili bir mücadelenin sorunları konusunda da parti için son derece önemli yeni açıklıklar sağlamıştır.

Geniş yankılar yaratan Metal Fırtnası ise, sınırlı bağlarına ve mevzilerine rağmen, doğru bir politika, isabetli araç ve yöntemler, ve en önemlisi de, cüret ve cesaretle hareket ettiği bir durumda partinin sınıfın nispeten geniş kesimlerinin hareketlenmesinde belirgin bir rol oynayabileceğinin somut bir örneği olmuştur. Çok sayıda büyük metal fabrikasındaki onbinlerce işçiyi kapsayarak günlerce fiili grev ve direniş halinde süren bu büyük eylem, bir yandan işçi sınıfı kitlelerinin ideolojik ve kültürel bakımdan düşürüldüğü durumun daha açık biçimde görülmesine vesile olurken, öte yandan bu yapısal zaafa rağmen sınıfın bağrındaki birlik, mücadele, eylem, etkileşim, dayanışma ve örgütlenme yeteneği ve enerjisini göstermiştir.

TKİP V. Kongresi partimizin adı ve emeği ile sıkı sıkıya ilişkili bu direnişlerin somut deneyimlerini, yarattığı açıklıkları enine boyuna irdeleyerek yeni dönem sınıf çalışmamıza ışık tutacak sonuçlar çıkarmaya çalışmıştır. Tüm partinin bu deneyim ve derslerle en iyi biçimde donatılması ölçüsünde, yeni dönem sınıf çalışmamızın yeni başarıları da güvenceye alınmış olacaktır.

Greif Direnişi sınıf hareketinde yeni bir dönemin başladığının bir işareti olmuştur. Onun eylem çığlığı olan “İşgal, grev, direniş!” şiarının sınıf hareketi bünyesinde hızla yankılanması ve yaygınlaşması ve onun tuttuğu fiili-meşru mücadele yolunun on binlerce metal işçisi tarafından izlenmesi, bu gerçeği kesinleştirmiştir. Sınıf hareketi açısından artık yeni bir dönem başlamıştır. İşçi sınıfının önüne kurulan çeşitli türden barikatları da aşarak kendi tarzında mücadele sahnesine akmasıyla belirlenen bir dönem olacaktır bu. Partimizin görevi bu gelişmeyi her yolla hızlandırmak, onu devrimci bir siyasal mecraya çekmek, devrimci bir çizgide örgütleyip geliştirmek için en azami çabayı harcamaktır.

TKİP V. Kongresi’nin tüm çalışması bu görevin başarıyla yerine getirilebilmesinin güvencesidir.

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

**TKİP V. Kongresi
Aralık 2015**

EKİM'in 298. sayısı yayınlandı!

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Ocak 2016 tarihli 298. sayısı yayınlandı.

TKİP V. Kongresi’nin ilanı ile çıkan Ekim’de, gençlik çalışmasına ilişkin kongre sunumlarıyla birlikte, sınıf çalışması ve işçi-emekçi kadın çalışması ile ilgili değerlendirmeler de yer alıyor.

Ekim’in yeni sayısında yer alan başlıklar şöyle:

* **TKİP V. Kongresi toplandı!...**

Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

* **TKİP V. Kongresi sunumlarından...**

Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması

* **TKİP V. Kongresi sunumlarından...**

Liseli gençlik çalışmamız üzerine

* Siyasal gündemler ve sınıf çalışması

* Siyasal gelişmeler ve gençlik içinde parti çalışması

* Organ işleyişi ve devrimci iç yaşam

* Dönemin temel önemde ihtiyacı...

Savaşçı ruh ve kimliği güçlendirmek

* İşçi-emekçi kadın çalışmasında propaganda ve ajitasyonun önemi

* İşçi-emekçi kadın çalışmamız üzerine

Suudi rejiminin savaş kundakçılığı

Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejimi, muhalif Şii lider şeyh Nimr Bakır el Nimr'in idam kararını 2 Ocak'ta infaz etti. Çoğunluğu cihatçı selefi olan 46 kişiyle birlikte idam edilen el Nimr, cihatçı teröristlerle aynı kareye yerleştirilmek istendi. Oysa Amerikancı el Suud rejiminin baskı, ayrımcılık ve zulmüne karşı direnişin simgesi olan el Nimr, Filistin halkından yana, ABD/İsrail karşıtı tutumuyla da biliniyordu.

Demokratik muhalefete soluk aldırmayan el Suud rejimi, basit demokratik talepleri bile sınırsız bir vahşetle ezmeğe çalışıyor. Baskıya, zorbalığa boyun eğmeyen el Nimr de yıllarca zindanda tutulmuş, ağır işkencelere maruz kalmıştı. El Nimr'in idamı bölge çapında mezhep ayrımcılığını körüklemek maksadıyla gerçekleştirilmiş olmakla birlikte, el Suud zorbalığına karşı mücadele eden muhaliflere yönelik iğrenç bir tehdittir aynı zamanda.

EL SUUD MEZHEP SAVAŞINI KIŞKIRTİYOR

ABD ile AB emperyalistlerinin yakın dostu olan şeriatçı el Suud rejimi Sünni-Şii çatışmasını kıskırtarak Ortadoğu'yu cehenneme çevirebilecek bir politika izliyor. El attığı her ülkeyi kana bulayan bu rejim Irak, Suriye, Yemen, Bahreyn gibi

ülkelerin içişlerine hoyratça müdahale ederek, mezhepsel çatışmaları körükliyor. Türkiye-Katar ikilisiyle birlikte Suriye'ye karşı organize edilen yıkıcı savaşın bir numaralı kıskırtıcılarından olan el Suud rejimi İŞİD, El Kaide, İslami Ordu gibi canavar sürülerinden müteşekkil örgütlerin kurulmasında da etkin bir rol oynamıştır. Suriye'de Alevi katliamı yapan İslami Cephe doğrudan el Suud rejimine bağlıdır.

Cihatçıları finanse eden el Suud rejimi dinin etkisindeki gençleri mezhepçilikle zehirlemek amacıyla yayın yapan uydu kanalları kurdu. Bu kanallarda vazalar veren şeyh bozuntuları, iğrenç bir mezhepsel söylem kullanarak ateşe körükledi gidiyorlar. Buna karşın hem Irak'ta, hem de Suriye'de el Suud destekli cihatçı çeteler güç kaybetmeye devam ediyor. Yemen'e karşı giriştiği gerici-yıkıcı savaş-

ta da başarıya ulaşamayan şeriatçı rejim, el Nimr'i idam ederek mezhep çatışmalarını körüklemek, İran düşmanlığını derinleştirme çabasını yoğunlaştırdı.

SIKIŞTIKÇA SALDIRGANLAŞIYOR

Ortadoğu'da karşı-devrimin ana kaynaklarından biri olan el Suud rejimi hem içeride hem dışarıda sıkışıyor. Ham petrol fiyatlarının düşmesi, on milyarlarca doları bulan silah alımları, sekiz aydır devam eden Yemen'e saldırı gibi gelişmeler yozlaşmış krallığı sıkıştırıyor. Benzine %50 zam yapılması, vergi oranlarının yükseltilmesi, artan işsizlik içerideki sıkışmayı arttırırken; İran, Irak, Suriye ve Yemen'deki gelişmeler ise el Suud rejiminin bölgesel açmazlarını derinleştiriyor.

Hem içeride hem de dışarıda artan sıkışma el Suud rejimini daha saldırgan bir noktaya savuruyor. El Nimr'i idam edip İran'a karşı histerik bir kampanya başlatması, bu saldırganlığın dışa vurumudur. İran'ı çatışmaya çekmek, bunu gerekçe gösterip ABD ile diğer emperyalistlerden korunma talep etmek, siyonist İsrail'den destek almak el Suud tiranlarının temel hedeflerinden biridir. El Suud ile diğer körfez şeyhlerinin, ABD desteği olmadan İran'a sataşmaları kolay değil. ABD'nin ise, körfez şeyhlerinin yüzü-suyu hürmetine İran'la savaşmaya niyetli olduğu

söylenemez. Buna karşın 'insan hakları karneleri' dağıtan batılı emperyalistler, el Suud'un toplu idamlarına ses çıkarmıyorlar. Ne de olsa petrol zengini bu vahşi rejim hem müttefik hem yağlı bir silah müşterisi...

BU REJİM YIKILMADAN...

Ankara'daki kaçak sarayın tiranı, el Nimr idam edilmeden dört gün önce Riyad'daydı. Suudi Arabistan dönüşü konuşan AKP şefi, "Ortadoğu'daki gelişmelere aynı bakıyoruz. Siyasi bakışımız da aynı, askeri yönden bakışımız da aynı..." dedi. Müslüman Kardeşler konusunda bazı pürüzler olsa da iki Amerikancı rejim aynı zihniyete dayanıyor, aynı cephe de bulunuyor.

Suç sicili kabarık olan el Suud rejimi sadece Ortadoğu'daki gerici, emperyalist saldırının destekçisi olmamış, 1980'li yıllarda Nikaragua devrimini yıkmak için CIA güdümündeki kontra örgütlenmeleri bile finanse etmişti. Sınır tanımaz karşı-devrim finansörü olan el Suud, İsrail'le birlikte Ortadoğu halklarının başındaki en büyük belalardan biridir. Geleceğini emperyalist/siyonist güçlere sığınma ve bölge halklarının mezhepsel boğazlaşmasında gören bu rejim yıkılmadan, Ortadoğu'da halklar arası fitne-fesadın son bulması mümkün değil.

El Nimr'i katledip İran karşıtı kampanya başlatan el Suud rejimini gerici Sudan rejimiyle körfez şeyhlerinden başka destekleyen olmadı. Görünen o ki, bu histerik hamle sıkışma halindeki Ortaçağ kalıntısı bu rejimi daha da zayıflatacaktır.

Suudiler ateşkesi bozdu

Suudi Arabistan'ın başını çektiği gerici koalisyon Husiler'le yapılan ateşkesi 4 Ocak'ta bozarak Sana'nın batısındaki Es-Sibaha Bölgesi ve Ed-Deylemi Hava Üssü'ne saldırı düzenledi. Yine Sana'nın batısındaki Hamdan'daki Husilerin kıyı savunma kampına da hava saldırısı gerçekleşti.

Öte yandan Aden Güvenlik Komitesi, Yemen'in güneyindeki Aden'de güvenlik gerekçesiyle sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini bildirdi. Gerici koalisyonun 5 ve 6 Ocak'ta bombardımanlarında siviller katledildi.

KOALİSYON MİSKET BOMBASI KULLANDI

Ayrıca Birleşmiş Milletler'in yaptığı incelemelerde, yasak olmasına rağmen koalisyonun misket bombası kullandığı ortaya çıktı.

Suudi rejimi mezhepçiliği tırmandırıyor

Suudi Rejimi 2 Ocak'ta "terör" bahanesiyle tutukladığı çoğunluğu cihatçı selefi 47 kişiyi infaz etti. Bunların başında Şiilere yönelik artan baskılara karşı çıkan Ayetullah Nimr Bakır el Nimr geldi.

Şii din adamının infaz edilmesi üzerine İran başta olmak üzere, Lübnan, Irak, Yemen gibi ülkelerden tepkiler yükselirken, ABD, İngiltere, AB, Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü, Lübnan Hizbullahı tarafından rejimin yapmış olduğu infazlar kınandı.

KİTLELER SOKAĞA DÖKÜLDÜ

Gerçekleşen infazın ardından, birçok ülkede özellikle Şiilerin sokaklara döküldüğü görüldü. İran'daki Suudi Arabistan Konsolosluğu'nun bir bölümünün ateşe verildiği duyurulurken, Suudi Arabistan'ın El Katif şehrinde ve Pakistan'dan İngiltere'ye, dünyanın birçok ülkesinde Şiilere yönelik baskılar protesto edildi. Suudi rejiminin içişleri ve Adalet Bakanları ise karar alınırsa yeni idamların olacağını söylediler.

Emperyalizmin kirli silahı: Mezhep savaşları

Ortadoğu, emperyalist nüfuz mücadelerinin, özellikle de emperyalist müdahale ve savaşların ana sahnesi olmaya devam ediyor. Bugün buna etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmalar da eklenmiş bulunuyor.

Ortadoğu, öteden beri dinsel, mezhepsel ve kültürel bakımdan çok zengin bir mozaik olagelmıştır. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler ve onların bölgedeki işbirlikçisi gerici devletler bu durumu hep kullanmışlar, çıkarları gerektirdiğinde dinsel, mezhepsel ve aşiretsel çelişkileri kışkırtarak bölgenin mazlum halklarını kanlı boğazlaşmalara sürüklemişlerdir. Dolayısıyla, bölgede yaşanan dinsel, mezhepsel ve Libya örneğindeki gibi aşiretsel çatışmalar yeni değildir. Yeni olan, bunun günümüzde Ortadoğu'nun tipik olgularından biri haline gelmesidir. Bölge giderek bir iç savaş niteliğine bürünen bu türden çatışmalara sahne olmaktadır. Tunus ve Mısır'daki büyük halk isyanları sırasında Suudi Arabistan'daki kitle gösterilerine öncülük yapmış Şii din adamı Bakır el Nimr'in de içinde olduğu 47 kişinin idamı üzerine Suudiler ile İran arasında tırmanan gerilim de, bunun somut bir ifadesidir.

ABD ve diğer emperyalist devletlerin bölgede nüfuz mücadelerinde içinde oldukları bilinmektedir. Yeni bir dünya savaşının zeminini hazırlayan bu egemenlik mücadelesinin muhatapları henüz doğrudan karşı karşıya gelmemekte, Ukrayna ve diğer coğrafyalarda olduğu gibi bölgedeki hegemonya kavgasını da işbirlikçileri aracılığıyla yürütmektedirler. Dolayısıyla, Ortadoğu'daki mezhep savaşlarının gerisinde, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist devletler vardır.

Irak, Suriye ve Yemen mezhep savaşlarının cereyan ettiği ülkelerin başını çekmektedir. Bunlara ilkel aşiret kavgaları ile tükenen Libya'yı da ekleyebiliriz.

Emperyalistlerin kışkırttığı bu gerici savaşları yüzünden Ortadoğu kan gölüne dönmüş ve tam bir istikrarsızlık alanı haline gelmiştir. Geline yerde Irak; Şii bölgesi, IŞİD'in halihazırda yuvalandığı Sünni bölgesi ve Federe Kürt devleti olarak fiilen üçe bölünmüştür. Suriye'de de halihazırda Esad'ın hükmettiği Nusayri/Alevi bölgesi, IŞİD'in kontrol ettiği bölge ve Kürt/Rojava bölgesi olarak benzer bir durum yaşanmaktadır. Yemen'i Sünni ve Husi/Şii şeklinde bir bölünme bekliyor. Libya'da aşiret çatışmaları devam ediyor.

EMPERYALİZMİN KIRLI SİLAHI: ÇAĞDIŞI İSLAMİ GERİCİLİK

Bölgede dinsel, etnik ve mezhepsel çatışmaların bu kadar kolay kışkırtılabilmesi, sınıf temelli mücadelerden yoksunluk koşullarında mümkün olabilmektedir. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri bu sayede halk hareketlerini dizginleyebilmekte, değişik mecralara yönlendirip etkisizleştirebilmektedir. Tunus ve Mısır'daki görkemli halk isyanları bunun çarpıcı örnekleridir.

Emperyalistler, Saddam rejiminin Şiiler ve Kürtlerde yarattığı tepkiden yararlanarak Irak'ı kanlı bir iç savaşa sürüklemiş, ülkeyi fiilen üçe bölmüşlerdir. Benzer bir durum Suriye'de yaşanmıştır. Bölgedeki gerici rejimler de en az onlar kadar bu boğazlaşmaların sorumlusudurlar.

Saddam yıllarca Şiileri ve Kürtleri ezdi, zulüm uyguladı, sürekli kin ve nefret biriktirdi. Irak işgali ve Saddam'ın devrilmesi ile bu kez Şiiler işbaşına geldi. Tersinden onlar da benzer şeyler yaptılar. ABD'nin akıl vermesi ve teşviki ile toplumu kutuplaştırdılar. Maliki sınırları zorlayınca devrildi ancak Şii-Sünni-Kürt çatışması artık çığından çıkmıştı.

Suriye'de her şey Tunus ve Mısır'da-

ki halk hareketinden esinlenen kitlelerin sokağa çıkmasıyla başladı. Kimi demokratik taleplerin yön verdiği eylemler bunlar. Ancak Esad, Müslüman Kardeşler silahını da kullanarak olayı saptırdı. Uyguladığı politika ile mezhep kavgasını tetikledi.

Tüm bunların sonucu bölgede çağdışı bir gericiliğin güçlenmesi, IŞİD adlı ölüm makinesinin doğması oldu. ABD emperyalizmi, Türk devleti, IŞİD'le aynı ideoloji ve kültüre sahip Suudiler ve Katar gericiliği el ele vererek bu cinayet makinesini besleyip büyüttüler. Bugün ABD'nin IŞİD'e karşı mücadelesi aşağılık bir yalandır. Kontrolden çıkmasını tehlikeli gördükleri için müdahale etmek zorunda kalsalar da, IŞİD'e kadro aktaran El Nusra ve benzeri çetelere sahip çıkmaya devam etmektedirler.

ABD'nin Sovyetler'in Afganistan işgali yıllarında El Kaide ile ilişkileri bilinmektedir. El Kaide kontrolden çıkınca ve 11 Eylül saldırısını gerçekleştiren baş düşman ilan etse de, hala bölgede kullanmayı sürdürmektedir. Yemen gericiliği Suudilerin desteğini alarak Husiler üzerine ölüm ve yıkım kusarken, kullanılan silahlardan biri de El Kaide'dir. ABD, AB ve Türk devletinin "ılımlı muhalifler" olarak niteledikleri çetelere dönük Rus operasyonlarına karşı çıkmaları da, bu kirli mezhep savaşlarının gerisindeki güçlerin kimler olduğunu göstermektedir.

BÖLGE HALKLARINA KARŞI ARTAN SORUMLULUK!

"Dümeninde AKP'nin durduğu Türk sermaye devletinin ABD emperyalizminin çıkarları ve kendi sefil hesapları uğruna dolaysız biçimde katkıda bulunduğu bu durumdan kazançlı çıkan tek bölge ülkesi ise, emperyalizmin Ortadoğu'ya saplı hançeri olarak duran siyonist İsrail

oldu. Ortadoğu'daki bir dizi ülkeyi, özellikle de Suriye ve Irak'ı etnik, dinsel ve mezhepsel sorunları kışkırtarak bölmek ve böylece güçten düşürmek, uluslararası siyonist merkezlerin daha 1980'lerin başında deşifre olmuş bir stratejik planı idi. Irak ve Suriye üzerinden bu tam da siyonist planlarda ortaya konulan hedeflere uygun biçimde bugün fiilen gerçekleşmiş bulunuyor.

"ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail bunu AKP'den IŞİD'e her türden ve her renkten gerici İslami akımlar sayesinde başardı. İslami akımların doğrudan ya da dolaylı biçimde her zaman emperyalizmin hizmetinde oldukları, son yılların acı olaylarıyla bir kez daha kanıtlanmış oldu. Olayların tüm seyri, her biçimiyle siyasal İslamın, bölüp parçalayarak bölge halklarını felakete sürüklemek ve böylece emperyalizme kolayından yem etmek dışında bir misyonu olmadığını ortaya koydu.

"Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozağidir. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir. Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin devrimcilerine çok daha büyük bir sorumluluk yüklemektedir." (TKİP V. Kongre Bildirisi, Aralık 2015)

Türk, Kürt, Arap, Fars ve Belucisi ile bölgedeki tüm kardeş halkların, emperyalizmden, sömürgeci bölge devletlerinin egemenliğinden ve her türlü gericilikten arınmış, gerçek bir barış ve kardeşlik coğrafyasına şiddetle ihtiyacı vardır. Bunu ise ancak bir toplumsal devrim sağlayabilir.

Türkiye modern sınıf ilişkileri bakımından bölgenin en gelişmiş ülkelerinden birisidir. Türkiye işçi sınıfının önderliğinde bir toplumsal devrim kendinden öteye sonuçlar yaratacak, çok yönlü bağlara sahip olduğu bölge ülkelerini derinden etkileyecek, bir ucu Balkanlar'a diğer ucu Önyasya'ya uzanan eşit ve özgür sosyalist cumhuriyetler birliği için güçlü bir zemin yaratacaktır. Demek oluyor ki, Türkiye işçi sınıfına ve sınıf devrimcisi komünistlere tarihsel önemde bir görev ve sorumluluk düşmektedir.

ABD'den İran'a yaptırım hazırlığı

Ellerinde her türlü kitle imha silahı bulunan ve bunları dünyaya pazarlamakta bir an olsun tereddüt etmeyen, gerici savaşları kışkırtmakta başrolü oynayan ABD emperyalizmi, bu gerçeğin üstünü örtterek kendi çıkarlarını tehdit eden ülkeleri hedef göstermeyi sürdürüyor.

Ellerinde her türlü kitle imha silahı bulunan ve bunları dünyaya pazarlamakta bir an olsun tereddüt etmeyen, gerici savaşları kışkırtmakta başrolü oynayan ABD emperyalizmi, bu gerçeğin üstünü örtterek kendi çıkarlarını tehdit eden ülkeleri hedef göstermeyi sürdürüyor.

Amerikan emperyalizmi sözcüsü John Kirby, 5 Ocak'ta yaptığı açıklamada İran'ın Emad füzeleriyle yaptığı savaş hazırlıklarından dolayı İran'a yeni yaptırımlar uygulanacağını duyurdu. Yaptırımlarla ilgili uluslararası kurumlar arasında teknik birtakım detayların görüldüğünü aktaran Kirby, İran'ın yaptırımlarla ilgili yapmış olduğu önerileri de ciddiye almadıklarını ifade etti.

Emad füzeleriyle ilgili İran medyası tarafından yeni görüntüler de yayınlanırken, Meclis Başkanı Ali Laricani'nin füzelerin bulunduğu tesise ziyaret gerçekleştirdiği ve İran Devrim Muhafızları Ordu-

su'nun füzeleri kullanmaya hazır olduğu ilan edildi. Füzelerin 11 Ekim'de gerçekleştirilen testleri sonrasında ise ABD'den tepki gelmişti. Füzelerin nükleer başlık

taşıma kapasitesine sahip olduğunu ve bu nedenle yaptırım uygulayabileceğini duyuran ABD, konuyla ilgili yaptırımların tamamlanmakta olduğunu açıkladı.

Yaptırımlara karşı füze programını hızlandırıyor

İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani, ABD'nin İran'ın füze programıyla ilgili İran'a yönelik yaptırım planlarına karşı füze programının hızlandırılması ve ihtiyaç duyulan her türlü füzenin üretilmesi talimatı verdi.

Talimatta, ABD'nin yaptırım planlarını, 'Washington yönetiminin ülkesine karşı düşmanca siyasetinin devamı ve İran'ın savunma kapasitesine gayrimeş-

ru müdahalesi' olarak niteleyen Ruhani, "Ülkenin onaylanmış savunma politikaları çerçevesinde silahlı kuvvetlerin ihtiyaç duyduğu çeşitli füzelerin üretilmesine süratle ve daha ciddi bir şekilde devam edilmeli" ifadelerini kullandı.

Öte yandan, 1 Ocak'ta, ABD'nin "İran'la varılan nükleer anlaşmayı tehlikeye sokmamak için" yaptırım planlarını ertelediği belirtildi.

'Suriye'de sarin gazı kullanıldı'

Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütü (OPWC), Suriye yönetiminin talebiyle Şam yakınlarındaki 11 ayrı saldırıdan numuneleri inceledi. Örgütün BM Güvenlik Konseyi'ne sunduğu aylık raporda, "alınan kan örneklerinde sarin ya da sarin benzeri bir gazın izlerine rastlandığı" kaydedildi.

Suriye'de 5 yıldır devam eden iç savaşta taraflar birbirlerini karşılıklı olarak kimyasal silah kullanmakla suçluyor. Ancak OPWC uzmanları, IŞİD'in bir başka gerici çeteyle çatıştığı bir bölgede hardal gazı kullanıldığını saptamıştı.

2013 yılında uluslararası baskılar sonucunda Beşar Esad, kimyasal silah deposuna OPWC müfettişlerinin girmesine izin vermişti. Uzlaşma öncesinde Şam yakınlarında sinir gazıyla düzenlenen bir saldırıda yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.

İsrail saldırıya devam ediyor

İsrail askerleri, Filistin Batı Yaka'nın değişik noktalarına 1 Ocak'ta düzenlenen baskınlarda 5 kişiyi tutukladılar.

2 Ocak gecesi Beyt Furik beldesinde yerleşimciler bir Filistinlinin Batı Mahallesi'nde bulunan evini kundaklamaya çalıştı ancak farkedilmeleri üzerine kaçtılar. Filistinliler bir süre evin önünde nöbet tuttular.

Kalkiliya'nın doğusundaki Ceyus beldesinde 4 Ocak akşamı işgal güçlerinin evlere gaz bombaları atması sonucu bir ev ve dükkan tamamen yandı. Gerekçe olarak gece devriyesi araçlarının ve İsraili yerleşimcilerin taşıdığı saldırıya uğraması gösterildi.

Öte yandan Gazze'nin farklı yerlerine bir dizi hava saldırısı düzenlendi. Saldırılarda ölen ya da yaralanan olmadı.

Yalan tarihin yalancı aktarıcıları

Aylan bebeğin cansız bedeni Ege Denizi'nde kıyıya vurmuştu. Bu vahşeti milyonlarca insan gibi biz de medyadan öğrendik. Birkaç saatliğine üzüldük, vicdanlarımızı sorguladık, belki biraz gözyaşı da döktük ve ardından O'nu ve mültecileştirilen binlerce çocuğu hemen unuttuk. Unuttuk çünkü onun ardından binlerce çocuk açlıktan, yoksulluktan ve yanı başımızdaki kirli savaştan kaynaklı yaşamını yitirdi. Aylan, Suriyeli bir Kürt çocuğuydu ve ölümüyle, emperyalistlerin çıkarları gereği yaşanan savaşın ne kadar acımasız olduğunu gözler önüne serdi. Bizler görmedik.

Aylan bebeğe toplum olarak üzüldük çünkü o bizim ülkemizde değil başka bir ülkede yaşayan bir Kürt çocuğuydu. Kendi Kürdümüze gelince işler değişiyor. Uğur Kaymaz, on iki yaşında on üç kurşunla terörist diye öldürüldüğünde hiç üzülmeyiz, çünkü devlet, ona "terörist" demişti ve o ne derse o doğrudur. Ceylan'ın bedeni bombalarla parçalandığında "ne işi vardı orada", "bomba ile oynamasaydı" dedik. Bedeninden geri kalanları eteğine toplayıp mezara koyan annesine "çocuğuna zamanında sahip çıksaydı" diyebilirdik. Pozantı'da, 'taş atan çocuklar' davasından yargılanan çocuklara tecavüz edildiğinde, "onlar zaten terörist olacaktı" deyip tecavüzcülere değil de olayı ifşa edenlere cezalar verdik. Sokağa çıkma yasaklarının uygulandığı Cizre'de 7 aylık hamile olan Güler Yamalak'ı karından vurarak bir Kürt çocuğunun daha doğmadan öldürülmesini ekranlardan izledik. Gene Cizre'de üç aylık Miray bebeğin terörist diye öldürülmesini alkışladık. Onlar, bu ülkede yaşama şansı bulamayan Kürt çocukları, tıpkı abileri ve abla-

Yaşama şansı bulan ancak kimliğinden kaynaklı acı çeken, acı çektirilen milyonlarca Kürt çocuğu, annesi, babası, abisi, ablası, arkadaşı "terörist" diye öldürülmekte ve her gün öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya.

ları gibi Kürt halkının özgürlük mücadelesinde kahramanlaşıp ölümsüzleştiler. Bizler gördük ama sustuk. Hatta devletin birer neferi olduk.

Yaşama şansı bulan ancak kimliğinden kaynaklı acı çeken, acı çektirilen milyonlarca Kürt çocuğu yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Peki, yaşadıkları acılar neden kaynaklı, bu acıların ortaya çıkmasında bizim payımız var mı? Annesi,

babası, abisi, ablası, arkadaşı "terörist" diye öldürülmekte ve her gün öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya. Anasının ak sütü gibi helal olan dilini konuşması yasak, anadilinde isim alması, eğitim görmesi yasaklanıyor. Yaşadığı topraklar, kirli savaşın, faili meçhul cinayetlerin yaşandığı Kürdistan. Çocuklar son aylarda yaşanan kirli savaştan kaynaklı başka bir dilde de olsa eğitim hakkından(!) mahrum bırakılıyor. İleride yaşamını belirleyecek olan TEOG sınavına bile giremiyor. Sokağa çıkma yasaklarıyla burjuva hukuku bile ayaklar altına alınıyor. Okulları cephaneliklere ve kargâhlara dönüştürerek, yoksulluklarla ve

yoksulluklarla büyümüş Kürt çocukları okulsuz bırakılıyor. Üç gün işe gelmeyen kamu emekçisini mazeretsiz işten atma tehdidi savrulurken mazeretsiz ve süresiz iş yerleri kapatılıyor. Eğitimde fırsat eşitliği yalanı ile kandırılan eşitsizliğin normalleştiği bir ülkede bu eşitsizliklerin ürünü olan açık öğretim ortaokulu ve lise sınavları bile onlara çok görülüyor. Bu sınavlara giren kişilerin çoğu ya erken yaşta işe gitmek ya da çocuk gelin olmak zorunda olduğunu bile bile. Kürt çocuğu olmak burjuva ikiye bölünmüşlüğüne maruz kalmak için yeterli bu ülkede. Çocuk bayramı olan tek ülke olduğunu iddia eden bu ülkede son birkaç ayda kırktan fazla Kürt çocuğu sokak ortasında katledildi. Konu onlar olunca her türlü hak ve hukuk ayaklar altına alınmakta. Çünkü on-

lar devlet için potansiyel suçlu ve yılanın başını küçükken ezmek gerekir. Onların küçük bedenleri ve zihinleri ezilirken biz oradaydık ve sustuk!

Bir de bunların yanı sıra her gün tâbi olduğu asimilasyon da cabası. Asimilasyonun en büyük silahı eğitim sistemi. Eğitim sisteminin parçası olan öğretmenler olarak asimilasyona göz yumduk, bizzat uygulayıcısı olduk. Ben bir öğretmenim. Bir tarih öğretmeniyim. Yalan tarihin yalancı aktarıcılarından biriyim. İslam tarihi anlatıyorum; Alevileri, Hristiyanları, Ezidileri yok sayarak. Anlatıyorum Anadolu'nun nasıl Türkleştirildiğini. Anlatıyorum; Anadolu'ya Orta Asya'dan geldik. Akınlar düzenledik, kılıçla aldık buraları. Anadolu'nun Türkleştirilmesi - Müslümanlaştırılması bizim akınlarımız sayesinde oldu. Geldiğimizde kimlerin olduğu mühim değil, biz geldik ve artık buralar bizim. Konuyla ilgili sorular soruyorum, cevaplamak için yarışıyor çocuklar, Kürt çocukları da diğerleriyle birlikte bu yarışa katılıyor. Kitaptaki "Anadolu'nun Türkleştirilmesi" adlı okuma parçasını okutmak istiyorum, okumadığım çocuklar küsüyor, neden bize okutmuyorsun diye, küsenlerin içinde Kürt çocukları da var. Anadolu'daki Kürtlerden, Ermenilerden, Alevilerden, başka milliyet ve inançlardan bahsetmiyorum. Onların tarihlerinden, dillerinden bahsetmiyorum. Bahsetmiyorum, Derim'den, Zilan'dan, Lice'den, Çorum'dan Sivas'tan, Roboski'den, Soma'dan, Suruç'tan, Ankara'dan Ermeni kırımından. Anlatıyorum, Yavuz'u, Talat'ı, Sabiha'yı ve bilimum celladı. Anlatmıyorum onlara bu devlet neden çocuk öldürür. Neden bir halk acı çeker ve yok edilir. Bir halk on yıllardır nasıl direnir. Newroz

nedir? Demirci Kawa kimdir? Anlatmıyoruz onlara gerçekleri ve cellatlarının tarihlerini öğretiyoruz yıllardır. Çocukları, hem de silahsız bir şekilde ve rızayla Türkleştirip-Müslümanlaştırıyoruz. Ve her gün bir devlet dersinde öldürüyoruz Kürt çocuklarını silahsız ve sinsice. İçim acıyor. Kendisinin yaşam alanını ele geçiren bir devletin tarihini onlara öğrettiğim için utanıyorum. Her dersin sonunda kendimden uzaklaşıyor kendime yabancı hissediyorum kendimi. Öfkeleniyorum kendime, ama aslında sisteme, eğitime ve tüm külliyatına. Öfkemi kuşanıyorum. Sonra "ben tek başıma ne yapabilirim, bir şey yapmak için örgütlü bir güç olmak gerekir" diye avutuyorum kendimi. Bu yüzden kendimi, yaşamları acı içinde olan Kürt çocuklarının yaşadıklarından kaynaklı suçlu hissediyorum. Bekliyorum, "Maveraünnehir nereye dökülür?" sorusunu sorduğumda, arka sıradan bir çocuğun "Solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbinedir", tek ve doğru cevabını vermesini. Ve binlerce öğretmenin öfkeyi kuşanıp mücadele etmesini bekliyorum.

Dilim varmıyor söylemeye ama suçun çoğu bizim. Suçluyuz, onlar öldürülürken sustuğumuz için. Suçluyuz, haklı olan taleplerini desteklemediğimiz için. Suçluyuz, anadilinde eğitim hakkını savunmadığımız için. Suçluyuz, onları sistematik asimilasyona maruz bıraktığımız için. Suçluyuz, kirli savaşa dur demediğimiz için. Suçluyuz halkların eşit, özgür, gönüllü birlikteliğini savunmadığımız için. Bugün Kürt halkının direnişine omuz vermek suçlarımızdan arınmak için tek seçeneğimiz. Arınmak için direnişi bulduğumuz alanlara taşınmalı ve büyütmeliyiz.

BİR EĞİTİM EMEKÇİSİ

Avrupa Devrimci Gençlik Birliği Kampı başarıyla gerçekleştirildi

Avrupa DGB'nin bir süredir çalışmalarını yaptığı Gençlik Kampı 27 Aralık - 1 Ocak'ta, Almanya'nın Rhaine kentinde yapıldı. Almanya'nın çeşitli kentlerinden gelen, aralarında Alman gençlerin de olduğu kamp toplam 5 gün sürdü.

Bu yılki gençlik kampı, planlamadan programını belirlemeye, kamp yerinin belirlenmesinden kampa katılım için gerekli çağrılar yapılmasına ve diğer tüm organizasyonlara dek, her bakımdan gençliğin insiyatifi ve öz çabası ile başarıldı. Tüm bu çabalarda ortaya konan politik ve pratik çalışma kapasitesi, katılımdaki geçen yıla göre nispi artış ve kimi konularda ortaya konan yaratıcılık ile bu yılki kamp daha ileri bir örgütsel düzeyin göstergesi oldu. Ayrıca, kapm tam planlandığı biçimde ve belli bir disiplin içinde başlandı, sürdü ve tamamlandı.

ÇOK ÇABUK KAYNAŞMA SAĞLANDI

Her zamanki gibi kamp, bileşenin gelmesinin ardından yapılan tanışma faslı ile başladı. Bu yılki kampa hatırı sayılır sayıda genç katıldı. Bu nedenle tanışma toplantısı daha da önem kazandı. Ancak korkulan olmadı. Eskiler ve yeni gelenler belli bir rahatlıkla ve çaba ile hızla anlaşış kaynaştılar. Kaynaşmayı güvenceye almak amaçlı olarak akşam yapılan serbest sohbetlerin, çeşitli konularda yapılan tartışmaların ve ilgi çekici oyunların büyük rolü oldu.

Uzak yerlerden gelenler vardı ve haliyle yorgundular. Bu da gözetilerek ilk güne bir tanıtımla başlandı. Devrimci önder Che tanıtıldı. Che'nin enternasyonal devrimci kimliği, dünyanın her yerindeki gençlere ve devrimci kuşaklara esin kaynağı olan mücadelesi, onları heyecanlandıran devrimci yaşamı, hala dillerden düşmeyen sloganları hakkında özlü bilgiler verildi. Bir diğer güne iyi bir hazırlık yapıldı böylece.

SUNUMLAR BAŞLIYOR

İkinci gün, Sovyetler Birliği tarihi konulu bir sunum yapıldı. Bu çerçevede kapitalizmle sosyalizm arasındaki temel farklar anlatıldı. Çok ayrıntıya girilmemekle birlikte yer yer sosyalizmin sorunlarına da değinildi.

Bunu akşam yapılan medyanın toplum üzerindeki rolü, yarattığı olumsuz etkiler ve manipülasyonları konulu sunum izledi. Sonra da, Rosa Luxemburg ve Charlie Chaplin'in tanıtımı gerçekleştirildi. Aynı gün bir de bir bilgi yarışması yapıldı.

Bu yılki gençlik kampı, planlamasından programına, yerin belirlenmesinden katılım için gerekli çağrılar yapılmasına ve diğer tüm organizasyonlara dek, her açıdan gençliğin insiyatifi ve öz çabası ile başarıldı.

Bu yılki kampta denenen bir şey de, hemen her akşam grupların sorunlara ve çözümlere yoğunlaşmasını sağlayan, bu konuda onlara yol ve yöntem öneren uygulamalı oyunların oynanması oldu. Bu çalışmanın hedefi gençlerde kolektif düşünme, fikir ve çözüm üretme bilinci ve alışkanlığı yaratmaktır ki, bu bir ölçüde başarıldı denebilir.

Kampın üçüncü gününün öğle saatlerinde, kapitalist toplumda kadın ve erkeğin konumu/rolü konulu bir sunum yapıldı. Tipik örnekler aracılığıyla sorun açıklanmaya çalışıldı. Buna bağlı olarak, bizim soruna bakışımızın nasıl olması gerektiği üzerinde duruldu, bu yönlü tartışmalar yapıldı.

Akşam saatlerinde ise, kapitalizm ve insan, kapitalist toplumda -aileden, arkadaşlara dek- insan ilişkileri konusu anlatıldı. Bu çerçevede, kapitalizmin insanların olumsuz yönde etkilemesi, onlara yön vermesi, insana yabancılığı körükleyen anlayış ve değer yargılarına değinildi. Doğru olanın ne olduğu anlatıldı.

Yine akşam saatlerinde bu kez de işçi sınıfımızın ve sosyalizmin büyük ozanı Nazım Hikmet ve Clara Zetkin tanıtımı yapıldı. Bir yenilik olarak da, spor salonunda kızlı-erkeli bir futbol turnuvası gerçekleştirildi. Böylece yorgunluk giderildi, kaynaşma daha da perçinlenmiş oldu.

Dördüncü gün çalışma, NSU adlı Neo-Nazi çetesi ve Alman devleti ile ilişkileri, devletin ve politik çevrelerin bu kanlı ve karanlık cinayet örgütüne karşı tutumunun ele alındığı bir sunumla başladı. Ardından TTİP-serbest ticaret ko-

nulu sunum yapıldı. Taşıdığı tehlikelere değinildi. Bu sorunun daha anlaşılır hale getirilmesi amacıyla, A. Smith tanıtıldı. İktisat teorisi hakkında bilgiler verildi.

Akşamsa, militarizm konusunda bir sunum gerçekleştirildi. Alman devletinin militarist politikalarına, giderek askerileşen ekonomisine, askeri bütçesindeki ürkütücü artışa ve yeni bir emperyalist savaşa dönük hazırlıklarına değinildi. Tüm bunların işçi sınıfı, emekçiler ve gençler için taşıdığı tehlikelere dikkat çekildi. Emekçilere ödetilen faturalardan söz edildi. Gençliğe düşen görev ve sorumlulukların altı çizilmeye çalışıldı. Gece saatlerinde ise yine topluca oyunlar oynandı.

Kampın son gününün sunumu ise kapitalist toplumdaki ağır çalışma koşullarının neden olduğu stres, yetersiz sevgi ve gelecek güvensizliği olan psikolojik sorunları içeriyordu. Konu örnekler verilerek anlaşılır kılınmaya çalışıldı. Belli tartışmalar yapıldı.

Belirtmek gerekir ki, kampta yapılan tüm sunumlar belli bir başarı ile gerçekleşti. Sunum için görev alan herkes belli bir ciddiyet ve sorumlulukla konularına hazırlanmışlardı. Nitekim kayda değer bir sıkıntı yaşanmadı. Sunumlara ilgi de dikkate değerdi. Her sunumun ardından zaman zaman hararetle geçen tartışmalar yapıldı.

KÜLTÜREL ÇALIŞMALAR VE FİNAL GECESİ

Gençlik kampı programı sadece politik konularda yapılan sunumlardan ibaret değildi. Çeşitli kültürel çalışmaları ve

etkinlikleri de kapsıyordu. Nitekim daha ilk günden eğilimler saptandı, buna göre gruplaşmalar sağlandı. Kamp TV, şiir dinletisi, müzik, tiyatro ve folklor gibi dallarda çalışmalar yapılacaktı. Haliyle gruplar her gün düzenli olarak bir araya geldi ve çalıştı. Nihayet final gecesine gelindi.

Hazırlıklar tamalanmış olarak akşam etkinliğinde tüm bu çalışmalar ve ürünleri tek tek sunuldu. Tümü de zevkli, bir o denli de eğlendirici çalışmalardı. Günlerin yorgunluğu bir anda giderildi. Yılın son günüyü. Hep birlikte ve coşku içinde halaylar çekildi, devrimci türkü ve marşlar söylendi. Kamp programı yeni bir yıla girilerek sona erdirildi.

KAMP DAĞILIYOR, GELECEĞE DAHA İYİMSER BİR BAKIŞ VAR

Ertesi gün özlü bir kamp değerlendirmesi yapıldı. Eskileri ve yenileriyle tüm katılımcılar kampı nitelikli buldular. Özellikle yeni katılan gençler kamp konusunda belli bir doygunluk ve hoşnutluk içinde göründüler. İlk kez katılmış olmalarına karşın hiç yabancılık çekmediler. En önemlisi de bir çok görev aldılar, çalışmalara katkı sundular.

Avrupa DGB, kamp öncesi yaptığı politik ve pratik çalışmaları ve kampta ortaya koyduğu çalışma kapasitesi, yeni insanlarla kurduğu ilişkiler ve daha başka göstergelerden güç alarak, geleceğe daha iyimser bakmaktadır. Daha güçlü bir DGB için sürekli imkan biriktirmektedir. Yeni yıla geçen yıla göre daha güçlü bir DGB ile girildiği söylenebilir.

AVRUPA DGB KOORDİNASYONU

İyi ki doğdu kavga bayrağını ellerimize bırakan mücadelenin çocukları!

Berkin'den Kürt illerine katleden devlettir!

*Buraya bakın, burada,
bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı,
Tabiattan tahtaya kalkacak
bir çocuk gömüldür.
Devlet dersinde öldürülmüştür.*

Kimilerinin nüfus cüzdanındaki yaşı büyür. Kimileri daha çocukken katılsa da ölümsüzler kervanına kavgamızda büyür. Ve büyümesi için büyütmemiz gerekir kavgayı her yıl koşar adım ileri.

Haziran Direnişi'nin esmer yürekli çocuğu Berkin'in bugün doğum günü. Berkin Elvan, Haziran Direnişi'nde gaz bombası kafasına geldiğinde 14 yaşındaydı. 15. yaşına girdiğinde Okmeydanı Devlet Hastanesi'nde komadaydı. 269 gün komada direndikten sonra gözleri tamamen kapandı katliamlar dolu bu dünyaya.

Berkin'den önce olduğu gibi Berkin'den sonra da devlet çocukları kat-

letmeye devam ediyor. Yaklaşık bir aydır Kürt illerinde sokakta, evinde, tüm yaşam alanlarında onlarca çocuk katledildi.

Her katlettiğiniz kardeşimizle, her katlettiğiniz sıra arkadaşımızla kinimiz daha da büyüyor. Her birinden omuzla-

rımıza kavganın yükü biraz daha kalıyor. Şimdi gün kavgayı körüklemek için devrim mücadelesinin saflarını güçlendirme günüdür!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ
5 OCAK 2016

Kürdistan'da 25 kadın katledildi

Kürdistan'da sokağa çıkma yasakları ve saldırılar sürerken hak ihlalleri ve sivil ölümlerde patlama yaşandı. İHD verilerine göre en az 25 kadın öldürüldü. Son 1 haftada 4 kadın yaşamını yitirdi. 28 Aralık günü Cizre'de Kumru Işık kurşunlanarak öldürülürken, ertesi gün yine Cizre'de Zeynep Demir kalp krizi geçirerek öldü. Aynı gün yine Cizre'de 55 yaşındaki Bese Ziriğ vurularak öldürüldü. Son kurban ise 3 Ocak günü Diyarbakır'ın Sur ilçesinde yasak uygulanmayan bir mahallede evlerine düşen top ile yaşamını yitiren 38 yaşındaki Melek Apaydın oldu.

Ölümlerin çoğu polis ve askerinin attığı roket, bombaatar mermisi, top atışı ve kurşunlama sonucu oldu.

Van'da öğrenciler gözaltına alındı

Van'da 5 Ocak sabahı KYK yurdu ve evlere yapılan polis baskınlarında çok sayıda Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencisi gözaltına alındı.

Polislerin elinde liste olduğu ve gözaltı sayısının artabileceği belirtilirken, gözaltına alınanlar arasında JINHA muhabiri Rojda Oğuz'un da olduğu bildirildi. Gözaltındaki öğrenciler Van Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

GATEM'de "iş kazası": Herkes sus-pus oldu

Gebze'nin en büyük ve en köklü meslek liselerinden biri olan GATEM'de yaşanan "iş kazası"nın üstü hızlıca örtülmeye çalışıldı. İlkur isimli mobilya bölümü 12. sınıf öğrencisinin atölye dersinde yaşadığı "iş kazası"nın ardından okulda ve ailede herkes sus pus olmuş durumda.

İlk olarak iki parmağının koşturduğu söylenen öğrencinin aslında dört parmağının koşturduğu ortaya çıktı.

Kaza, öğrencinin atölyede bulunan yatay testereye elini kapması sonucu gerçekleşti. Olay sırasında bulunan üç parmağın ameliyatla dikimi yapıldı. Kesilen dördüncü parmak (serçe parmak) bir gün sonra makinenin sökülmesi sırasında öğretmenler tarafından bulundu fakat gecikme nedeniyle dikimi gerçekleştirilmedi. Tedavisi hala devam eden ve eli

hala alçıda olan öğrenci, örgün eğitimine devam edemedi.

Okul yönetimi, kazanın sebebi olarak öğrencinin dalgınlığını ve derste konuş-

masını gösterip sorumlunun öğrenci olduğu algısı yaratmaya çalıştı. Bunun yanında, okuldaki öğretmenlere bile olayla ilgili bilgi verilmedi.

Kadın katiline ceza verdi, indirdi, tutuklamadı

Aydın'da üniversite öğrencisi Gamze Uslu'nun 2013 yılında öldürülmesi ile ilgili dava sonuçlandı.

Tutuksuz yargılanan ve hakkında ömür boyu hapis cezası istenen sanık Baki Can Gölcü, 'iyi hal indirimi'nden yararlanarak 25 yıl hapis cezasına çar-

tıldı. "Karar kesinleşinceye kadar" Gölcü'nün tutuklanmasına bile gerek görülmedi.

Uslu'nun annesi ve avukatları mahkeme sonrası yaptıkları konuşmalarda cezada indirim yapılmaması gerektiğini, davayı temyize götüreceklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/01 * 8 Ocak 2016 * Fiyatı: 1 TL

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman SK No: 111/15
Şişli / İstanbul

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Tlf. No: (0212) 62174 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Devrimci basın taraf olmayı sürdürecektir

Metin Göktepe'nin işkenceyle katledilişinin 20. yılındayız. Göktepe'yi katledenler devrimci-ilerici basını hedef almaya devam ediyor.

Devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve hücre saldırılarını gündemine alan sermaye devleti, tutsakların direnişi karşısında bir dizi hapis hanede olduğu gibi Ümraniye Cezaevi'nde de saldırı ve katliama başvurmuştu.

4 Ocak 1996'da Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsaklara azgınca saldıran sermaye devleti, onlarca tutsağı yaralarken Rıza Boybaş, Orhan Özen, Abdülmecit Seçkin, Gültekin Beyhan isimli tutsakları katletmişti.

Katledilen tutsakların cenazeleri 8 Ocak 1996'da Alibeyköy'de uğurlanacaktı. Evrensel muhabiri Metin Göktepe de tutsakların cenazelerini takip etmek için Alibeyköy'e gitmişti. Ancak gün boyu Alibeyköy'ü abluka alan düzen güçleri, bine yakın kişiyi gözaltına alarak Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda işkenceye aldı.

Metin Göktepe de "sarı basın kartı olmadığı" gerekçesiyle polisler tarafından darp edilerek gözaltına alındı. Göktepe, spor salonunda polisler tarafından işkence edilerek katledildi. Ancak sermaye devleti ya-

vuz hırsız misali "Göktepe duvardan düşüp öldü" açıklaması yaparken, Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar ise "Gazeteciymiş, sarı basın kartı nerede? Biz onun nasıl gazeteci olduğunu biliyoruz!" sözleriyle katliamı açıktan savundu.

Göktepe'yi "sarı basın kartı yok" diyerek katleden sermaye devleti o günden bugüne tetikçilerini korumaya devam ederken devrimci ilerici basına yönelik saldırılarını da aralıksız sürdürdü/sürdürüyor.

Kendi politikalarını işçi ve emekçilere dayatmak için basın-yayın organlarını etkin bir şekilde kullanan sermaye devleti, devrimci-ilerici basını susturmak için baskı, sansür, gözaltı, tutuklama saldırılarını devreye sokuyor. Düzenin çürümüş gerçekliğini işçi ve emekçilere taşıyan özgür basın kapatma, toplatma saldırılarıyla her an karşı karşıya kalmasına rağmen kararlı şekilde yayın politikasını sürdürmeye devam ediyor.

Tabii baskı ve tehditle istediği sonucu alamayan düzen güçleri bizzat basın emekçilerini hedef tahtasına çakıyor. Devrimci-ilerici basın emekçileri, en sıradan basın açıklamasında dahi Metin Göktepe'nin katledilişin-

de olduğu gibi "sarı basın kartı yok" denilerek polisler tarafından engellenmeye çalışılıyor. Polisin bu konudaki tehditleri karşısında geri adım atılmadığı için ise doğrudan fiziki şiddet ve gözaltı-tutuklama saldırısı devreye giriyor.

Haziran Direnişi gibi kitlesel ve militan eylemlerde ise polis terörünün ve işledikleri suçun kamuoyu tarafından görülmesini engellemek için devrimci-ilerici basın emekçileri hedef alınıyor.

Bütün bunlarla birlikte düzen yarğısı da basın emekçilerinin üzerinden eksik edilmeyen bir sopa görevi görüyor. Korkutup, sindiremediklerini soruşturma, ceza ve tutuklama saldırılarıyla engellemeye çalışıyorlar.

Ancak düzenin tüm saldırılarına ve "basının tarafsızlığı" demagojisine rağmen devrimci basın sermaye düzeninin çürümüşlüğünü, emperyalizmin kirli yüzünü teşhir etmeye devam edecektir.

Devrimci-ilerici basın çalışanları tıpkı Metin Göktepe ve katledilen diğer basın emekçileri gibi, işçi ve emekçilerden, devrimden ve sosyalizmden taraf olmaya ve gerçekleri yazmaya devam edecektir.

Devrimci basın emekçileri, en sıradan basın açıklamasında dahi Metin Göktepe'nin katledilişin-